

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Jordi Sellarès

**Ressenya d'Un
Mag de Terramar,
d'Ursula K.
Le Guin**

PÀGINA 14

Domènec Martínez

**Llei de Memòria
Històrica,
oportunitat i
exigència**

PÀGINA 7

Teatre

**Pastorets al
Principal,
si el PROCICAT
ho permet**

PÀGINA 14

Finalitza el mes virtual de la Terrassa Cooperativa 2020

➔ Més de 15.000 visites a la Fira
d'Economia Solidària de Catalunya

PÀG. 11

Sanitat, neteja, lluïtes veïnals...

PÀG. 3

➔ La FAVT fa un repàs de totes les
reivindicacions socials d'un novembre intens

Mireia i D. absolució!

➔ Terrassa Sense Murs: «Ha quedat
provat que la Mireia no va agredir cap
agent de l'autoritat»

Més
informació
a la pàg. 4

➔ Entrevista a l'Alcalde de Terrassa Jordi Ballart

PÀGINES 8 i 9

“No tenir cap gran partit per sobre ens permet defensar millor els interessos de la ciutat”

➔ “Estem analitzant la municipalització del Servei d'Atenció Domiciliària”

**Finalitza el cicle de
conferències
'El futur que volem'
(en temps de pandèmia)**

Debats disponibles al canal youtube d'omniumterrassa

Entrevistes a la pàg. 2

► Joan Majó tanca el cicle 'El Futur que Volem.' Accés a les xerrades al canal Youtube omniumterrassa

Futur de “llibertats i drets, personals i col·lectius”

Pep Valenzuela

Capitalisme i democràcia són compatibles? «Depèn», responia ambigü, però no per voler eludir la qüestió, en Joan Majó, ponent de la darrera conferència del cicle 'El Futur que Volem/2', el passat 26 de novembre. Qui fora primer alcalde de Mataró amb la recuperació de la democràcia i ministre d'Indústria del govern González durant el breu temps d'un any, entre 1985 i 86, considerà que abans de respondre la qüestió és absolutament necessari definir una mica els dos conceptes.

En un ràpid però necessari exercici de serenar, aclarí que no tot el que s'anomena democràcia ho és, com tampoc allò dit capitalisme. O d'una altra manera, tots dos conceptes poden ser, concretament, coses bastants diferents. En Majó afirmà que «el capitalisme és una de les maneres d'organitzar el mercat lliure, de manera que les dues coses no són el mateix», però que també pot funcionar, i ho fa, en mercats no lliures.

De la democràcia, digué que «no és només votar», si no que «és una organització social amb un grau important de llibertats i de drets

personals, un dels quals és escollir representants. La llibertat i els drets personal i col·lectius són la base de la democràcia». Per fer compatibles les dues parts, cal que el mercat i el capitalisme estigui regulats, «això és per mi el socialisme democràtic, la democràcia només és possible en un marc d'economia capitalista de mercat lliure regulat, que és la manera d'evitar moltes coses: explotació, monopoli, desigualtats».

Posant el peu a terra, Majó afirmà que «el dels Estat no és un model de democràcia», perquè manca regulació del mercat, el que comporta greus desigualtats. El model de referència seria el dels països europeus entre els anys 60 i 80. Un model que, però, està vivint un greu procés de degradació, des que «es va espaiar en la dècada dels anys 90», sentencià.

L'exministre d'Indústria afirmà que les noves tecnologies permetrien avançar molt tant en la millora de la democràcia com, paral·lelament, en l'organització dels sistemes productius i la regulació del mercat i els sistema econòmic en general. Això però, està per veure. I de ben cert, les tendències o caminen en aquest sentit. Afirmà, en tot cas, que «no pot ser que els ma-

gatzem de dades de tothom els tinguin una o poques empreses privades. Parlo, per tant, de regulació del centres de dades, s'ha de fer una fortíssima regulació de totes les dades que es generen, que no poden estar en mans de les empreses privades, entre les quals, a més a més, l'única competència que hi ha és entre les americanes i les xineses».

Horitzons oberts, tot plegat, a les amenaces però també a les esperances que porten la lluita i la consciència sobre els problemes i les necessitats de les persones i el planeta com un tot. Aquest planeta, eco i biosistema del qual en fan part les persones, va ser tema de debat el 12 de novembre, a la xerrada sobre 'Natura i humanitat a l'Amazònia', amb en Víctor Codina, jesuïta doctor en teologia, 36 anys resident a Bolívia, expert teològic al Sinode de l'Amazònia a Roma, celebrat el 2019.

Recordem que el cicle de debats sobri el 22 d'octubre, amb la xerrada sobre 'Els bancs de la mort enfront de les finances ètiques i cooperatives', com comptà amb l'ex-

■ Joan Majó, exministre i exalcalde de Mataró, durant la xerrada virtual d'El Futur que Volem, el passat 26 de novembre

posició del periodista i director de la revista Alternatives Econòmiques, Pere Rusiñol. El 29 d'octubre, la Maria del Mar Grieria, doctora en Sociologia, parlà sobre 'La religió i el creixement global populista de l'extrema dreta'.

'La revolta global de les dones' i 'Esclaus del segle XXI' (vegis en-

trevista en aquesta pàgina) van ser les altres dues xerrades que complementen les trobades d'anàlisi, debat i proposta de cara al futur, que van organitzar les entitats Ajut a Estudiants del Tercer Món (vinculat a Fundació Torre del Palau), l'entitat Vida i Pau i aquest mateix mitjà i associació cultural Malarrassa.

Elena Idoate: “L'agenda del moviment feminista posa qüestions que no es poden resoldre en el marc laboral i polític actual”

Pep Valenzuela

«Els avenços tecnològics, el capitalisme els implanta per produir més amb menys força laboral», minari d'Economia Crítica Taifa, «Si la tecnologia s'introdueix des del punt de vista socialista, per estalviar feina i hores de treball, tindria beneficis socials grandiosos, però el capital ho fa per estalviar costos laborals», afirma l'Elena Idoate Ibáñez, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Res de nou, assegura, «és la lluita de classes», i «per poder avançar en els interessos de les classes populars, cal organitzar-se i lluitar».

Elena Idoate intervingué el 19 de novembre a la conferència-debat «Esclaus del segle XXI». Activista i militant, l'Elena analitzà, en conversa amb Malarrassa, la situació del món del treball en aquest inici del segle XXI, en què tots els avenços tecnològics, lluny de portar l'alliberament del treball, apunten al manteniment, mitjançant noves formes, de la submissió i la dependència de les persones.

Primer de tot, què és Taifa?

Som un espai d'autoformació per als moviments socials i les lluites, a partir de la difusió de l'economia crítica.

La precarietat sembla ser la forma del treball i la vida que s'està implantant. Això sí, disfressada de llibertat. Què ha passat?

La relació entre força de treball i propietaris dels mitjans de producció és la mateixa. Les persones que només tenen la seva força de treball continuen entrant en el món laboral per fer girar el cicle de acumulació i creació de plusvàlua i beneficis pel capital. Però, les relacions laborals basades en el lloc fix i una relació estable, on s'establien drets i salari, han canviat. Ara, la majoria de contractes nous i les noves relacions laborals són temporals o parcials.

Això ho ha volgut sempre el capital. Ara, més fort i amb les noves tecnologies està organitzant el treball només a favor seu.

Així, doncs, la tecnologia en lloc d'alliberar-no ens fa patir més?

La seva implantació no és per estalviar-nos penes ni feines. Podria servir per organitzar millor la producció i satisfer les necessitats, però com podem veure fan el contrari.

Està en l'ADN del capitalisme estalviar llocs de feina i, al mateix temps, produir igual o més. Simplifica els processos i desposseïr les treballadores de les habilitats que són una

■ Elena Idoate, del Seminari d'Economia Crítica Taifa

part del seu ésser i la seva força. En l'actualitat, pot prescindir de bona part de la intervenció intel·lectual i física en moltes feines. Fins i tot de les feines considerades molt qualificades.

Això pot liquidar fins i tot tècnics i quadres mitjos o alts?

Sí, la precarització no només colpeja els nivells amb menys formació o preparació, també quadres mitjos i alts. És com una extensió de la cadena muntatge al conjunt d'activitats productives, una cadena a més quasi autosuficient.

Això és una decisió tècnica o política?

Si fos tecnologia que introduïm des del punt de vista socialista, per estalviar feina, per facilitar el treball, tindria beneficis socials grandiosos. Però ara ho fa el capital per estalviar costos laborals, i això és política.

Les noves empreses o plataformes digitals representen una nova fase del capitalisme?

No sé si tant, però sí que desenvolupen noves formes de relacions laborals i de control dels mitjans de producció, control de les dades. Experimenten amb formes de treball que no són legals, sense vincle ni contracte o amb contractes mínims. És més explotació.

La democràcia s'acaba a les portes de les empreses?

Hi ha empreses que van de modernes i que obren espais perquè les treballadores puguin dir la seva sobre com es treballa, fins i tot al guns models d'organització del treball

més flexible, però això no redueix la taxa d'explotació del treball. Mai es toca la qüestió central: els beneficis i el seu repartiment. Al mateix temps, cal tenir en compte que, moltes vegades, una empresa sola tampoc no pot decidir tot, perquè el mercat marca i mana. Fins i tot una cooperativa ho té difícil si no té un mercat social, una estructura econòmica ben dimensionada.

Però durant molt temps, malgrat això, s'han aconseguit millores, amb negociació i lluites. No?

Sí. De fet, es van institucionalitzar canals i formes de participació, com són els convenis col·lectius i altres, negociats pels sindicats. Però jo no he vist cap acord que posi en perill l'apropiació dels beneficis per part del capital. I en les darreres dècades, la majoria van retallant drets aconseguits en situació amb un equilibri de forces més favorable.

Creus esgotada una fase del sindicalisme?

Amb les noves realitats organitzatives del treball els sindicats han quedat bastant descol·locats. Molts processos i conflictes laboral no s'organitzen per les vies tradicionals. Es fan vagues decidides directament per les treballadores, es creen nous sindicats o organitzacions, com riders o kellys que s'han fet molt visibles. La veritat és que no s'han adaptat les lluites ni renovat l'organització per intervenir i veure quines millores plantejar en el context actual.

Potser que els canvis superen l'àmbit del treball o la negociació d'un conveni?

Sí. El context de fons és social i polític. Per això, entre altres raons, crec que es parla de la renda universal i hi ha qui proposa accelerar els canvis tecnològics que estalvien feina, per treballar menys i distribuir la riquesa socialment produïda.

Però has dit que estem en la lluita de classes, com sempre, llavors què força això?

Aquí tornem al problema de les organitzacions, els sindicats que no han servit per moltes de les situacions noves. Però també veiem que el model que ens han venut, o, més concretament, la participació de la dona en el treball, no s'aguantava per enlloc. Amb la pandèmia veiem més clar encara.

A les contradiccions que es plantegen el sindicalisme tradicional no ha pogut o sabut fer front. Tampoc els partits. L'escenari és poc animador. Però també hi ha moltes lluites socials, per exemple el gran moviment feminista, que ja marca l'agenda política amb qüestions que no es poden resoldre en el marc actual, i demanen anar més enllà.

> L'encara presidenta de la FAVT fa un repàs a les reivindicacions ciutadanes del darrer mes

Un novembre d'activisme i de lluita social

Dolores Lledó
Presidenta FAVT

Molt sovint diem que necessitem un moviment social de base forta i cohesionat per fer front a les mancances que s'ens presenten. Perquè ningú coneix millor les necessitats de la gent que qui conviu amb ella cada dia des dels barris i el veïnatge.

La xarxa d'entitats socials que actua a Terrassa és ampla i diversa. En aquest sentit, som reivindicatius de mena i ens hem de sentir contents d'això, tot i que no podem relaxar-nos, sinó cercar la millora en aquells punts que flaquegem, des de la unitat d'acció i el suport mutu. Aquesta labor de suport sempre ha estat i continuarà estant a la nostra federació, en el temps i amb els canvis de junta que corresponguin lògicament amb l'avenç dels anys. Renovació de persones però amb una mateixa idea: ser el punt d'engranatge entre lluites i necessitats, per damunt dels canvis de governança política de cada època.

Fem un repàs a algunes de les moltes accions que s'han dut a terme a Terrassa des de diferents fronts, no hi són evidentment totes, no acabariem, però sí que cal anomenar-les perquè són mostra del nostre teixit veïnal.

El gran drama que viu el personal sanitari

En sanitat, la PDSPT- Marea Blanca de Terrassa, ha participat en diversos actes, alguns propis i altres conjunts, en defensa de la sanitat pública, tal com relaten les seves pàgines. El 27 d'octubre, vam assistir a una roda de premsa conjunta entre els comitès d'empresa de l'Hospital Mútua de Terrassa, Hospital de Terrassa (CST), Hospital de Sant Llàtzer i la mateixa PDSPT, on es demanà una reunió amb CatSalut i Ajuntament per millorar les condicions de l'atenció sanitària a la nostra ciutat. Aquesta reunió se celebrà el 19 de novembre, amb un resultat que no va ser prou satisfactori. Posteriorment, el 23 de novembre i a Sant Cugat del Vallès, va tenir lloc una concentració en defensa de la sanitat pública, on van participar diverses plataformes: Marea Blanca de Terrassa i Sant Cugat; Rubí

per la Sanitat, les plataformes de pensionistes de Sant Cugat i Rubí, el Moviment veïnal de la Floresta i les Planes, Defensem el Consultori de Viladecavalls, i la Plataforma No al tancament d'urgències al CAP Castellbisbal.

Les reivindicacions en tots els casos no són noves, però no per això menys importants. Partint de les oficials de setembre, llistes d'espera, dies pendents d'una diagnòstic, per a un ecocardiograma, Hospital de Terrassa 353 dies, Mútua de Terrassa 201 dies, Catalunya 166 dies; ecografia abdominal, Hospital de Terrassa, 146 dies, Mútua de Terrassa 331 dies, Catalunya 149 dies; ecografia urològica, Hospital de Terrassa 137 dies, Mútua de Terrassa 334 dies, Catalunya 163 dies.

Durant els darrers mesos s'ha descobert «el gran drama que viu el personal que hi treballa en condicions de precarietat laboral»; el tancament de CAPs i consultoris arreu del territori; la falta de seguiment mèdic als pacients crònics; la pèrdua de professionals de referència; les agendes úniques i visites telefòniques; i les llargues llistes d'espera. Es demana obrir la Taula de Salut, un canal de participació ciutadana a on s'apleguin ciutadania, professionals mèdics, administracions públiques i entitats involucrades, així com un major posicionament al costat de la població per part dels ajuntaments.

L'accessibilitat, continuïtat i longitudinalitat de l'atenció primària; la contractació de més personal (sanitari i no sanitari) per desenclavar el sistema; la recuperació de l'atenció domiciliària; la reobertura de tots els centres sanitaris; la descentralització dels recursos; una solució pels títols de transport utilitzats per desplaçar-se als hospitals de referència; la reversió de les retallades; i la revisió les contractacions a gestores privades dels serveis sanitaris són algunes de les moltes reivindicacions que es fan avui dia.

La promesa estació Renfe a Can Boada

Quant als temes dels barris, des de l'Associació Veïnal Can Boada del Pi, i al davant de la mateixa el seu president, Toni Amate, davant la notícia de l'aprovació per part del govern central d'una partida

■ Protesta ciutadana al Raval, durant en una reunió conjunta amb Ajuntament i sindicats de treballadors sanitaris a la qual la Consellera de Salut no va assistir, el passat 19 de novembre.

MG

pressupostària de 73 milions d'euros per a la prolongació de la línia R4 de Renfe, han fet recordatori i demanda novament de la promesa (des de fa temps) estació de Can Boada, contemplada en el Pla ferroviari de Barcelona 2010-2015, el Pla de rodalies de 2011 i el Pla d'Infraestructures 2011-2020, una construcció promesa per a després que entri en funcionament l'estació Terrassa Est, a Torre-sana/La Grípià.

En aquesta reunió es posa en relleu la necessitat per part de col·lectius i forces polítiques de la nostra ciutat d'anar tots junts en la línia d'aconseguir aquesta construcció, que sens dubte seria molt beneficiosa, no només per a la població d'aquests barris sinó de tota la ciutat.

Al barri de la Maurina, es constitueix la Taula de la Maurina. Espai permanent de participació i consulta al barri, és òrgan format per representants municipals i entitats i associacions del barri, obert a la ciutadania. Es vol que aquesta Taula sigui un lloc de compartiment de projectes i activitats del barri, de participació i consulta. Aquesta iniciativa és fruit i continuïtat del Pla de Barris (2008-2018), i en la línia del treball per la convivència i la cohesió social, el treball en xarxa i la millora de les necessitats del barri.

Des del barri de la Grípià ens va arribar la notícia de joves orga-

nitzats per netejar el barri. Un fet que ha tingut força incidència en els mitjans, donat el tema que es tracta, els residus, la neteja i l'activisme d'alguns amb el llançament als carrers de què hauria d'anar a la deixalleria municipal, mòbil o a dins dels contenidors mateixos. La neteja i el reciclatge són un tema greu a la nostra ciutat. Enguany, en lloc de millorar la situació, hem vist com aquesta s'agreujava en la majoria de barris, en alguns de forma notòria, com a l'extraradi de les Martines i Les Carbonelles, al pas d'un trànsit que ja de per si hauria d'estar regulat i reduït i que, aprofitant la situació, fan de les bateries existents el seu abocador personal en lloc d'anar a la deixalleria municipal.

En resposta a aquesta greu situació generalitzada, l'Ajuntament ha encetat diverses línies d'actuació a breu, mig i llarg termini, com són la implantació de la 4a línia del sistema de recollida selectiva de residus de càrrega lateral als barris del Roc Blanc, Escola Industrial-Cementiri Vell, Les Fonts, Egara, Segle XX, Ca n'Anglada, Centre, Can Boada Casc Antic, Torre-sana i Can Palet, així com la instal·lació de 640 contenidors de 5 fraccions a 11 barris, i la contractació de més de 100 persones per reforçar la neteja i la recollida de residus. Una altra dada que ja ens fa treure conclusions clares de què està passant, és la constatació del fort increment a

l'octubre de mobles i voluminosos als carrers. L'incivisme d'algunes persones s'ha desbordat de forma important. En aquest sentit esperem mà dura contra aquestes infraccions, ja que la ciutadania vol una ciutat neta d'acord amb els serveis que es paguen. També haurem de veure i valorar en el temps la incidència de totes aquestes mesures preses per l'ajuntament.

Altres moviments i espais que han continuat tenint protagonisme al novembre, com la resta de mesos de l'any, han estat el MPDT (Moviment per les Pensions Dignes a Terrassa) i les seves reunions, la Comissió per les Residències Públiques a Terrassa, la Taula de les Rieres o l'OAT (Observatori de l'Aigua de Terrassa), amb una sèrie de tallers i formacions, en aquest cas un taller participatiu per a diferents activistes socials de Terrassa –Innovant en el Govern del servei urbà d'aigua, espais d'aprenentatge OAT-. En aquesta sessió es va treballar l'articulació en l'àmbit de societat de l'Observatori.

L'any que s'acaba està sent molt dur, però, com sempre diem, el teixit veïnal és el reflex de la nostra societat. Hem de continuar defensant les millores per la vida diària de la nostra ciutadania, des de la força de la unió de base, des dels barris, sense defallir i amb la certesa de què ens en sortirem i encara més forts, sumem cares a les lluites i continuem treballant per al nostre veïnatge.

Recordem el 25 N, una lluita constant en el temps contra els feminicidis

Dolores Lledó
Presidenta Ap. Torrent
de les Carbonelles

41 dones assassinades aquest any, quan encara queden uns dies perquè s'acabi. Una dada lamentable que tristament és una constant en el temps, i això no ho podem acceptar ni normalitzar. De cap manera. El 25 de Novembre se celebra, de forma anual, el dia internacional de l'eliminació de la violència envers les dones. També és un dia en què es reclamen (encara amb més força que els altres dies) polítiques per a

la seva erradicació i solucions a un problema estructural que continua subordinant les dones al gènere masculí. Una altra dada esfereïdora: fins al 70% de les dones experimenten violència al llarg de la seva vida. Què està passant? Per què els avenços socials i en drets no aconsegueixen revertir aquesta situació? El tràfic de dones, la mutilació genital, la violència sexual en els conflictes... un degoteig constant en el temps d'actituds i rols obsolets d'una suposada superioritat masculista a què s'ha d'acotar i posar-hi fi. Les claus per lluitar con-

tra aquesta violència es troben en l'educació i en una resposta adequada i més decisiva i incisiva de la justícia, en contra d'aquesta impunitat. Cada dia és 25 de novembre, les dones ho sabem, per això ens volem fortes i ens volem vives. La nostra lluita continua, hem de continuar fent accions de denúncia allà on s'ens pugui escoltar, perquè som mares, som filles, amigues i germanes, i tenim els mateixos drets des del moment que naixem a créixer i viure lliures d'aquesta opressió retrògrada que no es deu ni pot permetre.

■ Acció performativa contra les violències patriarcales el passat 25N.

L'Observatori de l'Aigua de Terrassa s'autoanalitza i busca ampliar la participació ciutadana

Un informe d'anàlisi després d'un any i escaig de posada en marxa de l'OAT posa l'accent en algunes debilitats

Miquel Gordillo

La municipalització del servei d'abastament d'aigua, ara fa un any i mig, va suposar tot un repte més enllà del fet de posar en marxa una empresa pública, 75 anys després de gestió privada. La fita principal va ser la creació de l'Observatori de l'Aigua (OAT), una eina clau en el que ha de ser la rendició de comptes, la transparència i el control d'un servei públic per part de la ciutadania, i que ha de permetre assolir una nova cultura de l'aigua.

De fet, aquesta és la realitat de ser de l'OAT: articular la participació de la ciutadania per definir polítiques i decisions estratègiques del servei. En altres paraules, com explica Paco Rodríguez, membre de l'OAT, «que l'aigua sigui un comú, i no de l'Ajuntament».

El passat 21 de novembre es va realitzar un taller virtual amb participació de representats d'entitats socials de la ciutat, que havia estat precedir d'altres trobades amb la ciutadania, i amb tècnics i administració. A través d'un debat conjunt, es pretenia analitzar i fixar propostes sobre com encaixar aquest ens en l'entramat social de la ciutat, en relació a la qualitat del servei, com hauria de ser la relació amb l'OAT, entre altres. En definitiva, dibuixar com és la relació de l'Observatori amb les entitats, incloent també l'empresa pública i el mateix ajuntament.

«La gestió de l'aigua a Terrassa necessita de les persones», va descriure Edurne Bagué, col·laboradora de l'Observatori DESC que conduïa el taller, i que el repte d'una gestió més democràtica, més transversal i col·laborativa, no es pot fer sense una base social. Els

seus membres tenen clar que «per construir una estructura com la que vol l'OAT, es necessita capilaritzar des de la base». I a partir d'aquí, «que les dinàmiques i dificultats ens vagin indicant com es genera aquesta estructura». Tanmateix, es reconeix que l'OAT ha perdut la seva vinculació, fa un any i escaig que està en marxa: «hi ha un moment en què la ciutadania es desconnecta». L'anàlisi prové d'un informe elaborat el passat estiu, el qual, a més de voler avançar cap a la consolidació de l'OAT com a experiència d'innovació en el govern de serveis públics, posava també l'accent en les seves debilitats.

Edurne Bagué:
“Municipalitzar un servei no és només una reversió a una gestió pública”

L'any i escaig de la posada en marxa de l'Observatori s'ha vist, com no, afectat per l'impacte de l'actual pandèmia. Des de fa unes setmanes se celebra que per fi es compti amb una persona que exerceix la coordinació, encara que era un compromís de l'Ajuntament des de feia temps. A més, la marxa el passat estiu de qui havia estat exercit com a president, i la consegüent presidència en funcions de la Beatriz Escribano, també han estat pedres en el camí de l'OAT.

Entre els aspectes a millorar, i mirant cap al govern municipal, aquest «ha de tenir la capacitat de visió decisòria i de gestió pública», esgríu Bagué. Per això, es fa «necessari que hi hagi feed-back i

fluïdesa comunicativa entre govern i gestió». Una altra de les qüestions és que el model de co-gestió i participació sigui transversal, per exemple, «quasi sempre el servei acaba penjant de Medi Ambient, però també han de participar Serveis Socials i altres àrees municipals», exposà Bagué. «Això fa que ens trobem amb moltes dificultats. La municipalització s'ha de veure com una eina de transformació social. I això s'ha de mantenir, sobretot venint d'una etapa de reivindicació social».

Per la seva banda, Paco Rodríguez, membre de la Permanent de l'OAT i del grup de Control Social, aprofundeix en la manca de vincle entre les parts: «que hi hagi espais separats són un reflex d'això». «No volem un servei com sempre, l'OAT no és una cosa de l'Ajuntament, ha estat forçada per tots nosaltres, i ens toca defensar la seva autonomia», defensa en Paco, molt actiu des de l'inici de l'acció de la Taula de l'Aigua. A la vegada, també admet que la percepció del servei d'aigua per part de la gent és la mateixa d'abans.

Pel que fa al vincle amb l'empresa pública, «els estem construint», tot i admetre que l'empresa ha de vetllar també per la transparència i la claredat: «cal que la web de Taigua digui alguna cosa més», exposa. «L'OAT i Taigua tenen un pla de treball, i l'administració?», descriu en Paco. A banda d'això, hi ha una altra reivindicació que s'arrossega des de l'inici i que l'Ajuntament, sorprenentment, no hi posa cap esforç: «ens falta tenir un espai físic de trobada i de treball!», lamenta.

Els avenços de l'Observatori han de cristal·litzar aquest mes de desembre. El dia 21 se celebrarà la Plenària, que és el màxim òrgan de

■ Un dels tallers que ha dut a terme l'OAT amb la ciutadania

CEDIDA

govern de l'ens. Abans, el dia 17 de desembre, hi haurà una audiència pública i de rendició de comptes de l'OAT, on s'exposarà balanç de tot el que s'ha fet.

A la pàgina web (oat.cat) s'observa aquest esforç de transparència. Els objectius i l'estructura de l'OAT, també s'hi poden veure amb claredat. A més, en aquest temps, s'ha produït molta documentació des dels grups de tre-

ball que conformem l'OAT que roman disponible, i que aborden temes com el Dret Humà a l'aigua, la transparència, la petjada hídrica i l'economia circular, o la qualitat i sabor de l'aigua, entre altres. En tot cas, Rodríguez recorda els 13 principis bàsics sortints del Parlament Ciutadà, des d'on precisament es va gestar l'esperit i es va impulsar l'Observatori de l'Aigua.

► Terrassa Sense Murs: «Ha quedat provat que la Mireia no va agredir cap agent de l'autoritat»

El judici a la fotoperiodista Mireia Comas per cobrir un desnonament desferma una campanya per la llibertat de premsa

També ha estat jutjada, acusada d'usurpació, la dona que ocupava el pis juntament amb el seu fill petit. Se li demanava presó i multa de 5.249 €

Redacció

Dimecres dia 2 de desembre tenia lloc el judici a la dona que ocupava un pis desallotjat a Can Palet i que fou detinguda el passat 13 d'octubre. També es jutjarà la fotoperiodista Mireia Comas, també detinguda pels Mossos d'Esquadra el mateix dia, exercint la seva tasca professional. Per això, el col·lectiu Terrassa Sense Murs va convocar una concentració de suport per donar suport a les dues companyes de la xarxa, amb l'objectiu de demanar a la fiscalia que retiri els càrrecs i al jutge que arxivi la causa.

La D. està acusada d'usurpació, danys a l'immoble i resistència a l'autoritat, delictes pels quals la fiscalia proposa una pena de 6 mesos de presó i 5.429 € de multa i indemnització. Es tracta d'una persona en situació d'extrema vulnerabilitat econòmica, informa

Terrassa Sense Murs, i que fins fa poc temps no havia aconseguit el permís de residència i treball. No parla ni entén el català i el castellà i té un fill de sis mesos a càrrec seu.

Per la seva part, la Mireia Comas, fotoperiodista, en un intent de poder fotografiar el que estava passant a dins, va rebre un tracte intimidatori i de menyspreu, tal com ella mateixa també va explicar, i després d'un frec a frec amb una de les agents, va ser detinguda. La Fiscalia l'acusa d'un delicte d'atemptat a l'autoritat, pel qual demana un any de presó i una indemnització de 170 €.

Tal com s'havia desenvolupat el judici, abans del tancament d'aquesta edició, Terrassa Sense Murs confiava en què es «fes justícia» i que les dues dones fossin absoltes dels càrrecs. Segons la valoració del col·lectiu, durant el judici, els agents de l'autoritat que havien denunciat la D. i la Mireia

«han mostrat nombroses contradiccions en les seves declaracions a preguntes de la defensa i de la fiscalia». Així doncs, consideren provat que la D. ocupava el pis creient que ho feia legítimament, ja que «havia pagat 700€ a una persona que suposadament li llogava i li va facilitar les claus de l'immoble». No ha quedat acreditat que oferís resistència i que causés cap tipus de dany al pany de l'immoble, informen.

Pel que fa a la Mireia, també consideren «provat que no va agredir a cap agent de l'autoritat», i que «les lesions que suposadament presentava la mossa d'esquadra serien fruit de la força exercida en la pròpia detenció, després del frec a frec que va originar la discussió».

La campanya 'Prou Repressió Premsa', encetada dies enrere, en defensa de la Mireia Comas, a través d'un manifest, que havia recavat més de 800 adhesions de suport.

■ Suport per la llibertat de premsa, i per l'habitatge digne, durant el judici a la Mireia Comas i la D., el passat 2 de desembre als Jutjats.

MG

SORTEIG LA GROSSA DE CAP D'ANY

31 DESEMBRE

Torna La Grossa. Torna l'alegria.

Que ens feia molta falta.

1r PREMI PER BITLLET DE 10€

200.000€

 **Loteries de
Catalunya**
Tria-les. Tots hi guanyem

Ganes de Nadal

· A TERRASSA ·

Serà nou. Serà diferent. Serà peculiar. Però sobretot,
serà Nadal. Les coses importants no canvien.

COMERÇ · TRADICIONS · CULTURA · XIU-XIU I REIS

Totes les activitats de Nadal i informació d'última hora a: ganesdenadal.terrassa.cat

#ganesdenadaltrs

Llei de Memòria Democràtica, oportunitat i exigència

Domènec Martínez

El passat 15 de setembre el consell de ministres (govern de coalició PSOE/UP) va aprovar l'Avantprojecte de Llei de Memòria Democràtica. Era l'inici d'un debat col·lectiu i un llarg tràmit parlamentari. És imprescindible que aquest procés arribi a bon port.

Durant el mes d'octubre i novembre he tingut l'oportunitat de participar a les diferents Trobades estatals d'entitats i associacions de memòria, d'intercanviar reflexions amb representants de diferents grups parlamentaris, i també fer arribar les propostes de l'ACEPF al Secretari d'Estat de Memòria Democràtica, Fernando Martínez. M'agradaria sintetitzar els set punts de reflexió principals que hem compartit.

Primer de tot. És un bon document de partida, recull moltes de les demandes del moviment memorialista dels darrers anys i fa seves les recomanacions del Grup de Nacions Unides (informes 2014 de Pablo de Greiff) sobre polítiques de memòria i tractats internacionals. És cert que arriba tard, però cal felicitar-nos. Ara s'ha de millorar amb el tràmit parlamentari, consensuant les propostes bàsiques, i ho hem de fer amb intel·ligència, amb mobilització social i també amb molta pedagogia.

Generant majories parlamentàries suficients. Dificilment tindrem una altre oportunitat com aquesta.

Segon. L'Avantprojecte supera els déficits, ambigüitats i limitacions de la Llei de Memòria Històrica del 2007. Recull avenços molt importants en la condemna del règim franquista, el reconeixement i reparació de les víctimes, introdueix la perspectiva de gènere, assigna a l'Estat la responsabilitat en la recerca de les persones desaparegudes, entre d'altres. I el que és més important: permet fer un seguiment i garantir el compliment de la Llei. Evitant, com passa ara, la doctrina Rajoy de pressupostos 0, la desactivació de la Llei de Memòria Democràtica a Andalusia, o el vandalisme contra la memòria democràtica per part de l'Ajuntament i la Comunitat de Madrid, entre d'altres exemples de revisionisme i negacionisme. Ens permet, igualment, anar més lluny i reforçar les lleis de memòria democràtica de les diferents autonomies, vigents o en procés de revisió, com és el cas de Catalunya.

Tercer. Per primera vegada tenim l'oportunitat de disposar d'una veritable Llei de Memòria Democràtica. Una norma clara i eficient que reguli les polítiques públiques de memòria, la seva implementació i el seu compliment, i que va més enllà del reconeixement a totes les víctimes es del franquisme. Es tracta d'interpel·lar la societat i educar amb els valors democràtics, mitjançant la memòria de les persones que van defensar les institucions i legalitat republicana, que van combatre el feixisme i el nazisme a Europa, i es van implicar amb totes les conseqüències en la lluita per les llibertats democràtiques i socials.

Per aquesta raó l'article 45. "Medidas en materia educativa y de formación del profesorado", és una de les claus de volta d'aquesta Llei. La memòria democràtica ha d'entrar a les aules. Implementant un currículum educatiu que garanteixi un coneixement crític i verídic de la nostra història, que incorpori la xarxa de llocs de memòria (estatals, autonòmics i locals) com elements actius de pedagogia de la memòria (trencant dècades de silenci i oblit), i fent de la cultura de la pau, dels valors democràtics i els drets humans, una matèria compartida.

Quart. La creació d'un Fiscal de sala constitueix un qüestió cabdal de l'avançprojecte. Ens permet ser bel·ligerants amb totes les administracions públiques per tal de garantir que la Llei es compleix i que la Llei de Memòria Democràtica és fonamenta de debò en els principis de veritat, justícia, reparació i garantia de no repetició. El que vol dir que l'Estat ha d'assumir el lideratge en la recerca de les persones desaparegudes, la investigació dels crims del franquisme i ha de ser bel·ligerant perseguint els autors de les agressions vandàliques contra el patrimoni plural de la memòria i les associacions que fan apologia del franquisme, incitin a l'odi i la violència. Per aquesta raó hem manifestat la necessitat d'enfortir la redacció de l'article 25. "Actuaciones ante órganos judiciales" (al nostre parer massa ambigu), evitant, com ha succeït fins ara i d'acord amb jurisprudència del TS, que és trobi un pretext per impedir que les actuacions de la justícia ordinària pugui ser competent per conèixer i actuar en Delictes contra la Humanitat.

Cinquè. Hem demanat s'incorpori a l'article 3. "Víctimes, els militars de la Unión Militar Democrática (UMD)", que van ser perseguits, condemnats a presó i expulsats de les FFA. Tenim l'obligació de reivindicar-los. Sisè. Considerem, igualment, que a l'article 8, homenatge a les víctimes de l'exili, cal afegir una referència clara i explícita a la contribució dels republicans i republicanes espanyoles en la defensa de les llibertats als camps d'Europa, l'alliberament de París és emblemàtic. Hem de parlar de la seva contribució a la derrota del nazisme i del feixisme (no dels totalitarismes en abstracte). Reivindicant la memòria antifeixista europea,

avui qüestionada pels revisionistes i negacionistes de torn. Setè. Ens congratula la proposta continguda en el títol III referit al moviment memorialista. La creació d'un Consell de Memòria, com a òrgan consultiu del moviment memorialista. En aquest punt hem demanat el seu ordenament (atenent a criteris solvents i objectius) com a entitats d'interès públic, d'acord amb les seves característiques específiques, demandant un tractament fiscal, diferenciat, just i adequat. Hem expressat, igualment, la necessitat de garantir un finançament de les activitats previstes a la Llei, establint una jerarquia d'urgències: exhumacions, reparació víctimes, responsabilitat patrimonial, circuits i llocs de la memòria, i implementació educatiu i curricular.

Finalment hem volgut subscriure aquelles aportacions del moviment memorialista plural i divers que milloren el text respecte al tractament dels arxius, als camps de presons, l'exili i la deportació, la guerrilla antifranquista i la promoció de les polítiques actives de memòria a nivell estatal, autonòmic i local.

L'autor forma part de la Junta de l'ACEPF i ha participat en representació de l'Associació a les trobades i debats del Encuentro Estatal de Colectivos de Memoria Histórica y de Víctimas del Franquismo.

10 de Desembre. Els Drets Humans per sobre de tot !!

La protecció i promoció dels Drets Humans ha estat una de les més grans preocupacions per a les Nacions Unides des de 1945, any en què els països fundadors de l'organització van acordar treballar perquè mai més es tornessin a reproduir els horrors de la Segona Guerra Mundial.

En aquest sentit, el dia 10 de desembre de 1948, l'Assemblea General de les Nacions Unides va proclamar la Declaració Universal dels Drets Humans.

L'any 1950 es va convidar a tots els estats membres i a totes les organitzacions interessades a commemorar cada any el 10 de desembre com el Dia Internacional dels Drets Humans.

Malgrat tot i en el context actual de l'any 2020 (avançant en el segle XXI), les desigualtats i injustícies arreu del món continuen produint-se.

Aquella declaració, feta pels estats, va ser un programa d'acció, millorable, però veritable per aturar aquelles persones i aquells estats que no creien, com s'estableix en el seu primer article, que tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i drets i, dotats com estan de raó i de consciència, han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres.

Són aquesta llibertat, aquesta igualtat i aquesta fraternitat les aspiracions necessàries per aconseguir que tothom gaudeixi del dret a una vida digna de ser viscuda. Si bé aquestes nocions foren solemnement proclamades el 1948 a l'Assemblea General de les Nacions Unides, el seu contingut no pot mantenir-se estàtic i s'ha d'adaptar als temps que ens ha tocat viure, buscant noves interpretacions que permetin fer efectiu el principi del respecte a la dignitat humana.

En aquest camí que encara transitem, ens cal ampliar els drets i llibertats reconeguts en el seu moment, ens cal completar les interpretacions d'aquells drets i llibertats tenint en compte les necessitats del segle XXI i ens cal apropar aquestes realitats a col·lectius que han estat sistemàticament ignorats en matèria de drets humans.

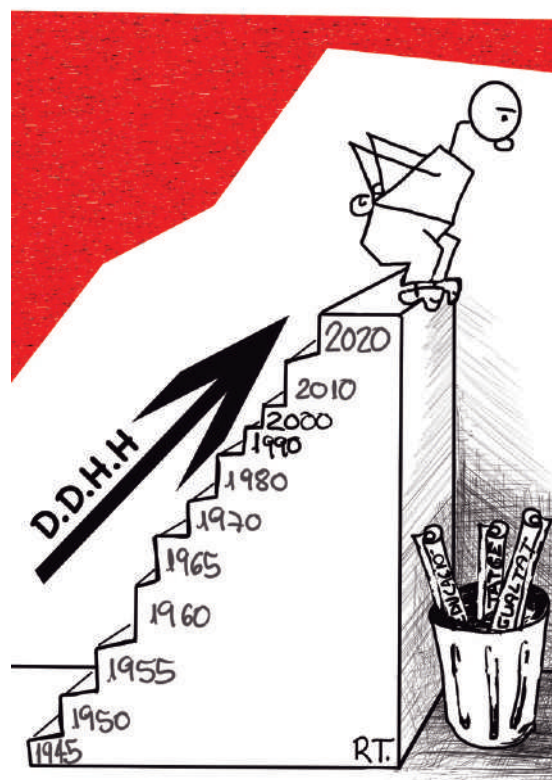
Aquestes lluites, que s'han de liderar des de la societat civil amb l'objectiu d'incorporar una visió feminista i mestissa en matèria de drets humans, tenen un referent: els Drets Humans Emergents.

En anys transcorreguts des que el 10 de desembre de 1948 en que l'Assemblea General de les Nacions Unides va proclamar solemnement la Declaració Universal dels Drets Humans, s'han produït canvis polítics, socials, ideològics, culturals, econòmics, tecnolò-

gics i científics que han incidit de manera profunda en el saber dels drets humans, en els mecanismes per a la seva garantia i en la força i l'impacte de les veus i moviments que, des de la societat civil global, en demanen el seu respecte.

En el segle XXI assistim, inevitablement, a un món d'una complexitat més gran. Les relacions interestatals i els moviments transnacionals s'entrellacen i es creuen amb els enfrontaments entre els estats, els conflictes que persisteixen i les violències socials que afecten regions senceres.

L'efectivitat dels drets es posa en dubte i la qüestió de les violacions comeses pels mateixos estats no es resol. Aquestes violacions, lluny de reduir-se, es multipliquen en un context marcat per l'obsessió per la seguretat. Juntament amb això, les relacions transnacionals creen situacions que escapen al control dels estats i a

JOAN TAMAYO SALA

Col·lectiu d'Advocats i Advocades
pels Drets Humans
C/ Prior Tapia, 26

ESPAI HUMANA

l'aplicació efectiva dels drets la proclamació dels quals ha costat tant.

En un món on la lògica del poder és més possessiva i arbitrària que mai i amb una diversitat d'interessos, que no té límit, i quan la democràcia viu en permanent contradicció, cal una Declaració de Drets Humans Emergents que s'ha construït des de les diverses experiències i lluites de la societat civil global i recull les reivindicacions més definides dels seus moviments socials.

La Declaració de Drets Humans Emergents explicita i posa de manifest com entenem, o volem que s'entenguin avui, els valors fonamentals que, a continuació, es descriuen succintament.

DIGNITAT. L'ésser humà té dignitat perquè no té preu. L'ésser humà té dignitat perquè és un fi en ell mateix i no només un mitjà per als fins d'altres persones.

VIDA. El valor de la vida sempre ha estat el primer i el més bàsic. Sense vida, cap altre valor és sostenible.

IGUALTAT. L'afirmació que no hi ha llibertat sense igualtat continua vigent. El valor de la igualtat és una condició de la llibertat.

EQUITAT. Igualtat d'oportunitats. Justícia distributiva.

SOLIDARITAT. La solidaritat és un valor que ha de desenvolupar l'individu. Les polítiques públiques tindran millors resultats i s'executaran millor si van acompanyades d'actituds solidàries.

CONVIVÈNCIA. És un valor que va més enllà de la tolerància, la qual és una virtut massa raquítica per considerar-la un valor democràtic satisfactori. Allò valuós i necessari en aquests moments no és només tolerar l'altre, sinó reconèixer-lo com un igual, aprendre a conviure amb tot el món.

PAU. Els conflictes d'avui són d'un altre tipus, però tendeixen a resoldre's igualment amb la violència i la força. Tanmateix, el rebuig dels conflictes bèl·lics ha pres més cos a les societats democràtiques.

LLIBERTAT. Les llibertats individuals constitueixen el valor més preuat, més consagrat i més desenvolupat a les nostres societats.

CONEXEMENT. El coneixement és una condició de la llibertat i també de la dignitat i la igualtat. Sortim demà mateix als carrers, a les places, a les cases, a les escoles, a les fàbriques, a tots els espais comuns i comencem a repartir la VACUNA SOCIAL (POST-COVID-19), treballar, i lluitar perquè creixin aquests valors, i així algun dia, deixarà de tenir sentit un nou 10 de desembre. La Humanitat s'haurà humanitzat, per fi!!

> Entrevista amb Jordi Ballart, alcalde de Terrassa, un balanç del govern en temps de pandèmia

Ballart emfatitza que el no tenir cap partit per sobre el

«Aquest mandat municipal és una etapa molt diferent, per la llibertat que tenim per decidir aquí», afirma en Jordi Ballart tot comparant amb la seva anterior experiència com alcalde del PSC. «Primen els interessos de Terrassa», subratlla en reclamar «més finançament i competències per a les administracions locals, com és el cas de les residències de gent gran, i la crisi del covid ens dona més arguments», així com en plantejar una eventual «municipalització del SAD i altres serveis, que una gestió pública farien millor». En entrevista amb *Malarrassa*, l'alcalde la ciutat fa balanç del seu govern. Reconeix moltes mancances i problemes (sobretot socials, pobresa i serveis), al mateix temps que declara tota la disposició d'enfrontar-los. Ell, però, ha estat govern molts anys i ara, tota aquesta rauxa no deixar de produir, com a mínim, algunes descofiances.

La ciutat és signatària de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, tot un marc de referència per al govern que compromet a la defensa sense disculpes d'aquests drets. Però la comissió de seguiment manifesta que es vulneren molts drets i que no està tenint resposta a les reclamacions.

JB: És cert que hi ha problemes. La ciutat és gran i el volum d'incidències de vulnerabilitats, segur també d'espais de vulneració de drets i, reconec, que moltes vegades no s'arriba. Per això és molt important que hi hagi aquestes comissions de seguiment i hem de millorar la coordinació i els mecanismes per treballar-hi. Si hi ha algun problema o disfunció en la relació amb aquests òrgans s'ha de resoldre de seguida.

Aquests dies, per exemple, Terrassa sense Murs denunciava que no es facilita l'empadronament d'algunes persones.

Sí, hem detectat disfuncions en el procediment que cal resoldre, perquè l'Ajuntament ha de garantir aquest dret bàsic i fonamental de tothom, també de qui no té domicili fix. Vull dir, però, per ajudar a entendre la situació, que hi havia un acumulat de casos que venen d'anys enrere. Teníem uns 700 expedients el mes de juny, l'octubre havíem baixat a 200. Volem resoldre el problema en les properes setmanes o mesos, encara que és un procés complex en alguns casos, sobretot aquests dits de residència no fixa o estable.

Parles de poc temps i de dificultats, però per qui està patint ja pots imaginar quina dimensió té aquest «poc» temps i les «dificultats»? Costa entendre que les solucions arribin tant tard o no arribin, per què?

Insisteixo en la complexitat. L'administració és molt lenta, els processos demanen complir normatives i les solucions coordinació entre serveis. Ara, la decisió política hi és, i les indicacions que reben els serveis i tècnics és per la màxima agilitat, ho estem treballant i, reconec, hem de resoldre problemes que moltes vegades són no més burocràtics. I si les normatives són rígides, doncs cal flexibilitzar al màxim. Tot això hauria de tenir solucions expres.

Si ha de ser exprés, digues alguna data?

M'arriscaré, volem enllestir per començaments de l'any vinent. El regidor Noel Duque treballa la qüestió, i els serveis tècnics hi han de donar resposta.

De la neteja i la recollida de residus semblaria que ja no es pot dir res nou. Què passa realment?

El problema que tenim és de desinversió durant anys, sobretot des de la crisi del 2008. Es van ajustar pressupostos, especialment de les partides grans, com l'àrea de Territori, on hi és l'empresa Eco-Equip. Això ho estem intentant revertir ara, i avançar amb la càrrega lateral, fer el sistema més eficient, i per això també que hi hagi més recursos humans.

Això no diu massa de nou per un problema tan vell.

Hi ha també un problema especial, les baixes endèmiques a l'empresa. Fa 15 dies teníem 100 baixes, en una plantilla de 350 treballadores. I són quasi estructurals, a banda les del covid-19, unes 22.

Estem parlant amb el sindicat, però encara sense resultats. Conseqüència o/i causa d'això, l'empresa treballa des de fa temps sota molta pressió, en condicions molt difícils. En aquest escenari, molt clar, augmentarem la inversió, ja està previst als pressupostos de l'any vinent, per més materials, eines i personal. En els últims 20 dies s'han contractat 100 persones, i de seguida es nota al carrer.

Vull afegir, encara que no sigui disculpa, que no és menys veritat que en els últims anys la ciutat ha crescut i s'ha hagut d'ampliar la recollida sense, però, un augment de recursos. Ara estem estudiant maneres de posar al dia el servei: amb la recollida lateral es pot arribar fins al 75% o 80%, estudiem la recollida porta a porta en alguns barris dispersos, i estem parlant amb ajuntaments propers per veure si es poden fer acords i compartir el servei.

Pel que fa al civisme, estem demanant la responsabilitat de la gent, i en algunes situacions hem decidit posar càmeres (10) i sancions. Perquè encara que sigui una minoria,

la veritat és que es fa notar. Per tant, estem a sobre del problema i volem que l'any que ve la ciutat estigui en condicions òptimes, i el problema superat quan acabi aquest mandat. Tenim l'obligació.

Es fan comparacions amb Sabadell, on amb tots els problemes el servei estaria ben millor.

Crec que no es pot comparar així, sense més. Però, sí, aquí hi ha qui

“Analitzem molt seriosament la municipalització del SAD”

Els Serveis Socials s'han vist desbordats. Però el problema ve de lluny, tal com posa en evidència un informe de CCOO fet públic l'estiu passat, on es demanaven importants reformes dels serveis.

En aquests mesos, aquests serveis han hagut de treballar en condicions molt complicades, amb molta tensió, i hem de valorar moltíssim l'enorme esforç, gens fàcil, perquè al final es basen en mirar la gent a la cara, en una atenció personalitzada, i això ha estat molt difícil o impossible amb atenció telefònica. Però pel que fa a les ràtios d'atenció, estem per sobre del que marca el contracte-programa de la Generalitat, i s'han contractat més persones temporalment.

D'altra banda, les treballadores municipals han hagut d'atendre moltes demandes i incidències que corresponen a altres administracions, del servei d'ocupació, de la Generalitat... Perquè alguns punts d'atenció d'altres administracions han estat tancats o no agafaven el telèfon, i la ciutadania va a parar on li agafen. Això ha intensificat molt més la feina i creat problemes.

L'informe de CCOO, com he dit, ja posava problemes de més llarga abast sobre la taula en relació amb la situació de les treballadores i no han tingut resposta.

Concretament, ara aquest informe no et sé dir. No pensem que llenço pilotes fora. Estem treballant per adaptar els serveis a la situació tan excepcional dels darrers 8 mesos que, en definitiva, ha acabat de posar en evidència moltes mancances que hi havia, i una d'elles la situació de recursos humans i treballadores dels serveis socials, ara es el moment que tots aquests temes els abordarem.

En aquest mateix Malarrassa vam mostrar la situació molt greu de l'assistència domiciliària (SAD). Per què l'Ajuntament permet aquesta situació?

En aquest cas, ho dic molt clar, la pandèmia ha posat en evidència moltes: la primera, que les empreses que gestionen el servei prioritzen el benefici empresarial en lloc de l'atenció a les persones, ni de les més vulnerables. Estem analitzant molt seriosament la municipalització del servei o, és una altra possibilitat, que ho gestionin entitats del tercer sector de la ciutat, en tenim algunes de molt potents. La proposta està sobre la taula. De cara la pròxima

pròrroga o licitació, al març del 2021, ja hauríem de tenir definit un nou model.

Hi ha pendent també el resultat i propostes de canvi, si s'escau, dels llocs de treballs i funcions al conjunt de l'estructura municipal, el dit Fem Ajuntament.

Sí, ja està molt avançat. S'han donat resposta a centenars al·legacions de treballadores, i s'està valorant econòmicament quin seria l'impacte dels canvis en els llocs de treball. S'està fent tot amb la part social, els sindicats. Ara, donades les circumstàncies, no podem tancar el tema, però al llarg del mandat ho farem.

Pel que ja es pot veure, creus que hi haurà canvis?

Molts. Gairebé tots els llocs de treball a l'Ajuntament, que en són molts, tenen una valoració diferent de la que hi havia. L'última s'havia fet cap al 1996, han passat molts anys i han canviat molt les coses. Però, com he dit, ho estem pactant tot amb la part social.

dèmia

Entrevista realitzada per Pep Valenzuela i Miquel Gordillo, a la Coral de Prodis. Imatges de Marc Castellet.

els permet defensar millor els interessos terrassencs

Habitatge: el govern treu pit, però no arriba Sanitat: amb la ciutadania i les treballadores

diu que una empresa privada podria fer-ho millor, com a Sabadell. Nosaltres volem dir clar que en cap cas, en cap cas!, està plantejada una externalització del servei. L'alcalde que es va deixar la pell per la municipalització de l'aigua i no farà això. Perquè, a més a més, creiem que des del públic es pot gestionar millor i tenir més control i transparència de la gestió. Ara, insisteixo, cal invertir més encara i fer-ho bé. I ho farem.

I del pla de residus i el contracte-programa debatut i aprovat?

Tots dos són instruments importants de planificació que ja estan provats i el full de ruta ho tenim molt clar. La decisió sobre si es manté la Taula renovada o es crea un Observatori, d'acord amb el model del de l'aigua, es va crear una comissió per modificar el reglament de la Taula i, en principi, seria aquesta l'opció.

Des del moviment veïnal i altres sectors es demana l'observatori.

Nosaltres veiem que l'observatori implica infraestructura i despeses extres, i estem valorant que la

Taula es pot millorar i ser vàlida. En tot cas, hi ha la comissió que hi treballa.

Un dels gran problemes al país, i específicament a la ciutat, és el de l'accés a l'habitatge, que és un dret fonamental.

Ens preocupa molt. Vull recordar que en èpoques anteriors, jo mateix i la regidora Melgares, vam tenir problemes amb el partit del que formàvem part. Però vam ser dels ajuntaments més contundents en el tema, pioners a Catalunya en obrir expedients sancionadors a entitats financeres per no respectar la funció social de l'habitatge. Vam patir amenaces de les entitats i vam tenir problemes polítics, però ho vam fer. Ara tenim oberts 262 expedients a grans tenidors que no han ofert opció de lloguer social.

Cal dir que la normativa no és prou clara i no ajuda. La nostra voluntat política és de tenir mà dura contra qui no compleix la funció social i arribar a la fase de sancions si no s'ofereix el lloguer social que marca la norma, oferir, no donar. Tenim els expedients oberts i ara ha de ser un jutge qui decideixi. Defensem, en tot cas, que les lleis han de ser més clares i concretes.

En aquestes pàgines es va informar del cas d'una dona que es va quedar fora del pis i que acusà l'Ajuntament de no ajudar-la i, fins i tot, de maltracte.

Recordo el cas, no el detall. Mirem sempre de donar resposta, alguna alternativa, clar que no sempre es acceptada o benvinguda. Tenim recursos d'emergència que s'ofereixen, i els hem ampliat amb la pandèmia. En tot cas, amb relació al cas citat, miraré com ha acabat o com està.

La setmana passada la Consellera de Salut va faltar a una trobada a Terrassa. Les entitats socials valoren el posicionament

de l'Ajuntament, però demanen resultats concrets en les diferents reclamacions.

Aquest mesos ens hem trobat amb situacions molt complicades i hem col·laborat amb les autoritats sanitàries, amb el Departament, per anar aplicant totes les indicacions. No hem fet partidisme, hem col·laborat amb el Govern. Però s'han produït situacions complicades, que deixen veure les conseqüències de les retallades de l'època del conseller Boi Ruiz (govern Artur Mas), el sistema públic de salut va quedar tocat.

Després, tenim el tema Mútua, que necessita un capítol a part. La nostra posició com a govern és molt clara: estar al costat de la ciutadania organitzada que reclama les millores del sistema. Crec molt positiu que els dos comitès d'empresa (CST, Mútua), hagin anat de la mà amb la ciutadania i les entitats com la Marea Blanca. Això dona molta força, i l'administració local també hi fa costat. Vam enviar al gabinet de la Consellera de Salut el manifest de reivindicacions. Ara s'han compromès a fer una reunió d'aquí un mes i revisar punt per punt el manifest.

Com a vicepresident del CST no pots fer res?

La veritat és que la part municipal és un 40% del total. I això permet poc. Ets una minoria. Com alcalde es pot tenir relació bilateral i defensar interessos de la ciutadania, que no coincideixen de vegades amb els defensats al CST, la patronal diríem. Ens hem trobat votant contra els comptes de la Generalitat, però el 60% acaba imposant-se. Demanem que el comitè d'empresa, la representació de les treballadores, tingui lloc, per estatuts, en el consell de govern del CST. De fet, ja havien ocupat la plaça de l'Ajuntament en l'anterior mandat, però ara volem que tinguin lloc com a comitè.

Pla de Xoc i teletreball

L'impacte de la pandèmia ha obligat a ajustar tots els plans. L'Ajuntament va aprovar un «Pla de Xoc» de mesures socioeconòmiques. Com s'està desenvolupant?

D'entrada cal tenir clar que la pandèmia no s'ha acabat. El juliol passat s'aprovà un pla tot pensant que la pandèmia s'acabava, però estem en la segona onada i ja es preveu una tercera. L'emergència i la provisió, per tant, són ara la norma. El cost de la crisi, llavors, es calculava en uns 11 o 12 milions d'euros, ara ja ho és de 20 milions. A grans trets, uns 10,3 milions menys d'ingressos i 9,64 milions de despeses per les actuacions de crisi; representa un 20% dels pressupost.

El que plantejem, com a govern, és que el millor pla de xoc serà el pressupost del 2021, actualitzant les mesures del document de juliol, com són bonificacions a sectors i situacions que s'han agreujat, i inclouent-hi més col·lectius afectats. En aquest context, la flexibilització de les normes fiscals feta pel govern de l'Estat permet fer un pressupost amb la prioritat claríssima del suport als sectors més afectats i la reconstrucció. Això ens ha obligat a canviar les prioritats del programa de govern, que tindrem a punt a mitjans de l'any vinent.

Va sorprendre una despesa molt gran per reestructuració de la feina a l'Ajuntament, per fer teletreball des de casa.

Aquest és un dels extrems. El teletreball ha revolucionat l'administració pública, no només l'Ajuntament de Terrassa, i ha exigint una despesa molt gran en tecnologia. Ha canviat molt la dinàmica de treball. Hem tingut fins al 85% de la plantilla fent teletreball, i això té un cost no previst. D'entrada, és positiu que permet i ajuda a la conciliació treball/família. Però té inconvenients importants, com l'atenció dels Serveis Socials, de cara al públic. En tot cas, és clar que ha vingut per quedar-se. Els canvis afectaran la mobilitat i els horaris, i crec que serà positiu, però té un cost, més encara quan s'ha d'implantar d'un dia per l'altre.

Algunes treballadores es queixen d'una manca de criteris, ja que van haver de tornar als llocs de treball després de nou tornar al teletreball.

Això respon a la dinàmica en molts moment incoherent de les mesures que han pres altres governs i que hem hagut de complir. Un dia era A i l'altre B, hem patit la manca de definició, i això ha tingut conseqüències; segur que ens hem equivocat, fruit de tot plegat. També per no saber com gestionar una situació tan excepcional, és veritat. Mireu només un detall: tenim programada la cavalcada de Reis, que molts ajuntaments ja han anunciat que no la faran; nosaltres volem fer-la, però encara no sabem si podrem fer-la o no, segurament haurem d'esperar fins a l'últim moment...

En l'àmbit, de la cultura, el cop ha estat terrible, com heu afrontat la situació?

A Terrassa, que té moltes entitats i persones, artistes... ha estat un cop molt fort, malgrat que hem intentat adaptar les activitats tot el possible a les mesures de seguretat i prevenció. S'ha reprogramat el que no es podia fer i volem mantenir les subvencions. S'ha fet un gran esforç per reinventar activitats importants, amb més o menys èxit, com el festival de jazz, la Festa Major confinada, que va ser molt qüestionada, però que vam voler fer també per ajudar el sector cultural; i les temporades artístiques com el TNT. Hem volgut ajudar també l'oci nocturn amb la fiscalitat, que té molt a veure amb la cultura. Però, certament, tot plegat és molt difícil, inèdit i encara sense saber quant de temps d'excepcionalitat tenim pel davant.

La participació ciutadana no acaba de trobar els camins

Sobre el paper hi ha moltes eines i espais de participació ciutadana, però moltes entitats reclamen que no decideixen res...

Jo afegiria encara que hi ha molts espais i òrgans i canals de relació amb l'administració que no s'utilitzen. Potser caldria preguntar a la ciutadania si calen tants espais i mecanismes. Una tasca, en tot cas, és la d'informar bé de tots aquests espais. Per exemple, aquesta setmana hem començat unes audiències públiques per parlar del pressupost. Potser no són espais massa atractius, i tot virtual, més complicat encara. De totes maneres, una eventual reflexió sobre la qüestió s'hauria de fer conjuntament amb la societat civil organitzada.

El canvi en els Consells de Districtes, abans informatius però que ara tenen partida pressupostària i decideixen, sembla que és molt ben valorat i pot indicar el camí per avançar. Com el Consell de Solidaritat i Cooperació Internacional, on les entitats que participen valoren els projectes i decideixen quins subvencionar. Models, crec que n'hi ha. D'altra banda, hi ha vies i canals de comunicació informals pels quals ens arriben propostes i peticions i que són espais útils, no estan establerts però funcionen, com ara trobades amb comunitats de veïns.

Molta gent, així mateix, no vol o no pot dedicar-hi temps i et diuen que t'han votat perquè realitzis el programa amb el que t'has compromès, que ja t'han votat i que ho facis tu.

► El Ple de novembre aprova la normativa de mobilitat que afecta també els patinets elèctrics

El PSC aconsegueix enervar la resta de grups

Miquel Gordillo

Noves passes endavant en pro d'una mobilitat sostenible a la ciutat. Així almenys ho pensen els nostres polítics locals, amb una qüestió aquesta que ha esdevingut cabdal arreu, arran de l'aprovació de la nova Ordenança de Mobilitat. En paraules de la tinent d'alcalde de Territori i Mobilitat, Lluïsa Melgares, aquesta ordenança «ens permetrà avançar en els objectius de la Revolució Verda, per pacificar el trànsit, i disminuir la contaminació i el soroll».

La normativa que es va aprovar de forma definitiva durant el ple de novembre, comprèn, entre altres mesures, la de reduir la velocitat genèrica dels vehicles a 30 km/h, excepte en vies de dos o més carrils. Tal com s'havia anunciat, la normativa permetrà que se circuli amb patinets elèctrics a partir dels 14 anys. Aquests no podran anar per les voreres, només per la calçada. També es recull la prohibició que motos i ciclomotors estacionin en voreres, tot i que per això s'haurà d'esperar un any, quan des del consistori s'adeqüin les places d'aparcament. Es regulen també les flotes de vehicles, i la creació de carrils multiús. En el ple es va voler destacar que la nova regulació ha estat possible gràcies a la participació ciutadana, i a una consulta pública realitzada mesos enrere.

Igualment, com a polítics que són, aprofiten qualsevol circumstància per atacar l'adversari. Davant els retrets de Carles Caballero (ERC) que durant el mandat del PSC en 40 anys no s'havien realitzat tants avenços en mobilitat, Marc Armengol recordà la intenció de l'equip de govern de voler fer «un macroaparcament al vell mig de la ciutat», i que era una realitat que s'havia encarregat un estudi per fer un aparcament al Portal de Sant Roc. Melgares li contestà: «ja estan dient que hem encarregat un aparcament, parem els bulos». A la vegada, la regidora recordà la «necessitat que aquesta ciutat i totes les del món es posin les piles» en termes de qualitat sostenible.

Finalment, l'ordenança s'aprovà per unanimitat de tots els grups, els quals afegiren com a prec que la campanya ciutadana per informar de les mesures més rellevants i que

poden generar controvèrsia, sigui «de lectura fàcil, accessible i comprensible per a tothom», tal com demanà Meritxell Lluís de JxT, així com el suggeriment de Cs que la campanya inclogui una bustiada amb fulletó a tots els barris.

També es va portar a plenari i fou aprovada la divisió en dos de l'àrea de Serveis Generals i Govern Obert, recentment organitzada per l'equip de govern de Tot x' Terrassa i ERC, «per modernitzar», i que és «fruit dels nous temps», i la creació de l'àrea d'Economia i d'Atenció Ciutadana. El tinent d'alcalde Isaac Albert esgrimia que «la pandèmia ha accelerat canvis que s'havien de fer», i que calia «transformar la manera d'atendre els ciutadans». Es ven que amb aquests canvis, es vol potenciar la doble xarxa: «els centres cívics fan de tot menys d'equipaments cívics». A més de reconèixer que «la covid ha tensionat molt els equips de treball».

Alfredo Vega (PSC) va qüestionar la supressió de l'àrea de direcció que es relaciona amb les empreses municipals i concessionàries, que gestionen prop de 100 milions d'euros, i que es canviïn els responsables tècnics i polítics de quatre àrees. «No han donat cap raó que ho justifiqui, pensem que és una improvisació». Així doncs, el PSC fou l'únic que votà en contra: «passem de 6 a 9 àrees, es complica més l'estructura d'aquest Ajuntament», en paraules de Vega.

Llei de barris per al futur

El PSC va protagonitzar el ple amb les seves propostes i les seves actituds, poc aplaudides per la resta dels grups. Una d'elles instava a recuperar la Llei de Barris que va dur a terme durant anys la Generalitat, amb els mandats de Maragall i Montilla, tal com explicà el regidor Javi García. Malgrat el consens a l'hora de demanar a la Generalitat que s'inverteixi més en els barris, la proposta inicial pretenia que l'Ajuntament engegés en tres mesos el projecte Barris Sostenibles, i es constitueixi el consell assessor corresponent. L'equip de govern es negà a comprometre's a impulsar en tres mesos projectes, sense conèixer les partides amb què es comptaria, en paraules de Carles Caballero (ERC). El ma-

■ El Ple ordinari mensual va tornar a celebrar-se en format virtual, el passat 27 de novembre.

teix avisà que votarien a favor de la constitució del consell i de la llei de barris, tot i recordar que «només amb totxo no n'hi ha prou per canviar les situacions socials». Finalment, per desencallar la proposta, «serà entre 2021 i 2022, en funció de la disponibilitat pressupostària», va resoldre l'alcalde Ballart.

Per la seva banda, Noel Duque (TxT) lamentà que aquesta proposta del PSC «vol confondre la ciutadania», barrejant un «Pla de barris milionari» amb les polítiques municipals que es poden realitzar en aquest àmbit, ja que com apuntà, «cal un compromís també per part de l'Estat i de la UE». I erzibà al PSC: «si volen barris més sostenibles i cohesionats, diguin al senyor Pedro Sánchez que prohibeixi els desnonaments, i que obligui a bancs i fons a oferir lloguers socials».

Tot i l'aprovació unànime, el debat fou tens i amb retrets contra el PSC. Meritxell Lluís de JxT recordà que l'any 2011 la Generalitat va deixar de convocar la llei de barris a causa del «dèficit de 140 milions que s'havien concedit sense control pressupostari per part del PSOE», tot i recollir «l'esperit de la llei de barris, no de la seva gestió». Per la seva part, González de Cs afirmà que «el PSC ja està de campanya electoral, presentant aquesta proposta en altres municipis». Tot i

compartir també que s'ha d'invertir als barris, contrastà: «l'experiència a Terrassa és difícil de digerir, va haver dos únics barris beneficiats», tot esgrimint: «a La Maurina també passen coses». «Hem deixat un equipament a La Maurina, preguntin en el barri», va defensar García, una afirmació que negaven entre rialles «virtuals» molts dels regidors presents.

«S'ha de convocar ja el Pacte d'Ocupació», anuncià el regidor del PSC Amadeu Aguado en presentar una altra de les propostes, la qual mirava d'accelerar aquest pacte, i que es convoqui la Comissió de Seguiment del Pacte de l'Ocupació. «Els sindicats demanen ser presents en el Pacte signat també amb Cecot i la Cambra», recordà Aguado, a qui Isaac Albert responia: «L'Ajuntament ens reunim periòdicament amb Cecot, CCOO i UGT, que són els signats del pacte». Malgrat el desentendre, fou una altra proposta aprovada per unanimitat.

Picabaralla a causa de la Taula de Rieres

Arran d'una proposta que proposava convocar la Taula de Seguiment de Rieres, i organitzar unes jornades de debat al voltant del tema, el PSC va tornar a enervar la

resta dels grups, aparentment, per una qüestió de formes i per trencar pactes entre els regidors a l'hora d'exposar els motius de la seva proposta. Marc Armengol afirmà que la Taula que s'ha convocat recentment serà «menys participativa, s'han convidat menys entitats». I afegí Armengol: «no hem vist en un any i mig que el govern faci res, més enllà d'accions puntuals de neteja».

La regidora Jennifer Ramírez es mostrà molt contrariada amb Armengol: «no ha respectat el que havíem pactat», a l'hora de llegir els acords. També per posar en qüestió la Taula, «no serà només de Medi Ambient, serà més transversal amb aspectes urbanístics i sociològics». «També em sap greu que digueu que la Taula no serà participativa», i que «si no s'ha convocat fins ara és per qüestions organitzatives», va alegar Ramírez. El cas és que la resta de grups, ERC, JxT i Cs, també mostraren rebuig per haver fet una exposició previa, a més de llegir els acords pactats. «S'han de respectar els pactes informals entre els grups», deia González, si volen criticar el govern durant el ple, no transaccionin cap acord i debatrem aquí, aconsegueixen violentar la resta de forces polítiques», que és el que va passar en aquest i altres punts.

Reconeixement per a tot el personal del Servei d'Atenció Domiciliària (SAD)

El Ple aprovà, a proposta de Cs, la demanda que s'inclogui a les treballadores de neteja, cuina i lavanderia en la gratificació extraordinària de la Generalitat adreçada a les professionals del servei d'atenció domiciliària, qui presten aquest servei a la gent gran i dependent durant la crisi de la covid-19. Es tractava doncs d'una mesura contra la precarització laboral del personal del SAD i un reconeixement a la seva tasca.

«Tarifa plana» per pagar els tributs municipals

Presentada per JxT, s'aprovà una proposta que permetrà els contribuents fraccionar el pagament dels tributs municipals de caràcter periòdic. Es calcularà una quota a dividir en 11 rebuts. Això sí, entrarà en funcionament a partir del 2022, quan ho permeti l'aplicatiu informàtic futur que tindrà l'Ajuntament.

Per la titularitat i gestió públiques de la distribució d'energia elèctrica

Unanimitat en l'aprovació de la constitució de l'Associació de Municipis i Entitats per l'Energia Pública (AMEP). Aquesta té l'objectiu d'impulsar la titularitat, la propietat i la gestió públiques de les xarxes de distribució d'energia elèctrica, i per promoure una transició energètica cap a un model que sigui just, democràtic i sostenible. Més de 135 municipis han mostrat interès en formar part d'aquesta associació.

“MAI NO PODRAN EMPRESONAR LES IDEES”

OMNIUM
TERRASSA

La Terrassa Cooperativa protagonitza el mes de novembre amb més de 50 activitats

■ Una de les imatges promocionals de la Terrassa Cooperativa 2020, celebrada del 2 al 28 de novembre.

Miquel Gordillo

La sisena edició de la Terrassa Cooperativa, marcada per les restriccions de la covid-19 que havien obligat a replantejar un format completament presencial, ha resultat en un mes força intens, amb més de 50 activitats virtuals realitzades entre el 2 i el 28 de novembre.

És cert que s'ha perdut la interacció personal, en un àmbit com és el cooperativisme, on aquesta interrelació social guanya més sentit. Malgrat això, ha estat un espai d'intercanvi i de coneixement de moltes experiències, tant locals com d'altres territoris. El programa elaborat pel Servei d'Emprenedoria i Economia Social de l'Ajuntament de Terrassa, amb el suport de totes les entitats que han col·laborat, una seixantena, comprenia itineraris dedicats al consum i la producció responsable, l'economia de les cures, i el consum cultural. En el tram final del certamen, unes

jornades centrals professionals van servir per posar a disposició recursos i per tractar aspectes com la comunicació i el finançament, claus de cara a assolir la sostenibilitat de les activitats que duen a terme empreses i entitats de l'economia solidària.

Han estat un munt de temàtiques tractades i d'experiències que s'han pogut conèixer en profunditat, explicades pels seus protagonistes. Per exemple, de la moneda local la 'mola' que la XES Terrassa està impulsant, de la xarxa i la tasca dels horts urbans, de com fer créixer el sector primari a l'Anella Verda del nostre entorn, i del moviment de l'habitatge cooperatiu, incipient encara a la ciutat.

També s'hi han aprofitat experiències d'èxit, com l'Ateneu Popular 9 Barris, o el Festival Esperanzah del barri de Sant Cosme al Prat de Llobregat, que poden inspirar noves maneres de fer. Altres temàtiques abordades han estat el comerç just, els canvis en la forma de

consumir, la gestió sostenible del tèxtil, la sostenibilitat en el transport, o la mirada a les capacitats diverses. L'esport saludable – amb taitxí i quigong –, el circ, i la música, també han comptat amb els seus espais.

Les finances ètiques van ser un altre tema debatut, i del qual es pot llegir una crònica més completa en aquestes pàgines, a càrrec d'en Domènec Martínez. Des de Malarrassa, vam tenir ocasió de participar en la moderació i debat del visionat del documental 'Cuidar entre Terres', elaborat pel mitjà La Directa, i que mostra un model actual de cures que recau fonamentalment en les dones migrades, així com en una conversa al voltant de les assegurances en la mort, amb la Mutualitat Les Arenes i el servei d'acompanyament al de Funerària.

Economia Feminista i de Cures

Un espai fonamental ha estat el

de l'economia de les cures. Amb el lema 'L'economia serà solidària si es feminista', una taula rodona inaugural va servir perquè diversos col·lectius feministes de l'àmbit local compartissin pràctiques de l'Economia Feminista que duen a terme a la ciutat, i per analitzar plegades els reptes amb què s'hi troben. Van intervenir en el debat el Casal de la Dona, La Revolta, Alternativa3, Dones d'Aigua, Synusia, La Natural, Guerrilla dels Cossos, l'ecobotiga l'Egarenca i Maria Auxiliadora,

amb voluntat, com es va despendre durant el debat, d'aprofundir en els seus vincles, i centrant-se en temes com l'urbanisme, les polítiques públiques i gestió de béns comuns.

També va tenir lloc una conferència central a càrrec de Yolanda Jubeto Ruiz, doctora en Economia de la Universitat del País Basc, i experta en la anàlisi d'experiències europees sobre pressupostos públics amb perspectiva de gènere, que va ser el tema principal del debat.

Jordi García Jané: «no ens en sortirem si no influïm en la resta de l'economia»

Les jornades professionals de la Terrassa Cooperativa van estar encapçalades per una xerrada inaugural de Jordi García Jané, de la XES Catalunya i membre de la cooperativa L'Apòstrof (també disponible al canal Youtube). En un discurs marcat per una situació actual de crisi global i d'incertesa social i econòmica, fent servir la metàfora que «anem en un vaixell que navega entre icebergs», García Jané posà èmfasi en el fet que «se'ns acaba el temps, cal avançar amb més pressa». Per això, proposà com a idea clau: «no ens en sortirem si no influïm en la resta de l'economia». Com a exemple, apuntà que es fa necessari «influir en micropimes, les botigues de proximitat, les petites empreses, cal impregnar-los i que comparteixin els valors de l'ESS», ja que aquesta, «per si sola no té prou capacitat de transformar, almenys a curt i mig termini».

El ponent apuntà com un altre element el fet de fomentar més el mercat social, tot destacant que no tot s'ha de mercantilitzar: «que els béns públics i comuns no passin pel mercat». En aquest sentit, García Jané apostà en la seva intervenció per desenvolupar la branca socio-comunitària dins l'economia.

Totes les activitats realitzades a la Terrassa Cooperativa 2020 es poden veure en vídeo en el web:

terrassacooperativa.cat

➤ Les més de 90 xerrades i debats que s'hi han retransmès en directe van despertar l'interès de prop de 2.500 persones.

La Fira d'Economia Solidària (FESC), primera en format virtual, tanca amb més de 15.000 visites

Redacció

La Fira d'Economia Solidària de Catalunya (FESC) va tancar tot un mes de novembre d'activitats. Ho ha fet amb 15.000 visites -8.500 d'elles visites úniques- a la plataforma des d'on s'han pogut seguir les més de 90 activitats programades i visitar els espais de les més de 180 expositores de 15 sectors diferents de l'economia solidària catalana.

Com cada any l'objectiu de la FESC passava per fer arribar el món de l'economia solidària al màxim nombre de persones. Arnau Galí, de l'equip de coordinació de la FESC, valora especialment el repositori de continguts que quedarà de les més de 90 activitats. Algunes d'elles ja van tenir un seguiment significatiu en la seva retransmissió en directe a través de la plataforma digital creada gairebé en la seva totalitat amb eines de codi obert i progra-

mari lliure. En total, les activitats han sumat prop de 2.500 assistents, en alguns casos superant les expectatives de l'organització, i hi han participat 147 ponents, sense comptar les artistes de les activitats culturals.

Entre les activitats que han tingut millor acollida hi ha la sessió inaugural (una conversa entre Margarita Padilla, programadora informàtica i hacktivista, i Jeromo Aguado, pagès i pastor), amb una assistència de 370 persones; o les taules rodones sobre el futur del treball en un context de transició ecosocial (240 visites), ruralisme o barbàrie (149 visites) o habitatge sostenible i energia (143 visites). La cloenda, aquest diumenge, va consistir en una trobada de moviments socials que van debatre sobre les sortides a crisi des de l'economia solidària. La FESC virtual també ha tingut diverses activitats culturals paral·leles, des

dels concerts de Roba Estesa o Tribade als monòlegs d'Ana Polo i Oye Sherman. Tots els continguts poden recuperar-se al web fesc.xes.cat.

La FESC 2020 es plantejava com una fira plena de reptes, però també d'oportunitats, dins d'un context socioeconòmic ple d'incerteses i amb l'amenaça d'una nova crisi que, un cop més, afectarà els col·lectius més vulnerables. Des de la XES es té clar que el veritable virus del nostre món és el capitalisme i, per això, s'ha volgut tornar a mostrar a través de la FESC que existeixen alternatives a una economia basada en l'acumulació de capital i la desigualtat.

En paral·lel, s'ha donat visibilitat a noves i altres formes d'actuar -creatives, inspiradores, col·lectives- que permetin fer front a la crisi socio-ecològica i amb les que es puguin dur a terme activitats

productives, reproductives i de cures sense malmetre l'entorn natural i reconeixent i respectant les diferents formes de vida. En aquest escenari, és on es considera que l'economia solidària es mostra més necessària que mai, oferint alternatives al capitalisme i els models econòmics que prioritzen el lucre i l'acumulació de capitals per davant de la vida.

Enamora't aquest Nadal!

A AlterNativa3 també està arribant el Nadal, a poc a poc, de puntetes, però puntetes fermes. Comencem a mirar dies festius, a compartir receptes familiars, a pensar en els missatges que volem transmetre... i, també, és moment de donar a conèixer dos projectes amb els quals hem començat a col·laborar.

Des de la setmana passada trobaràs una part dels nostres productes a un espai emblemàtic de la nostra ciutat, un lloc ple de vida i d'amor, on cuiden i es deixen cuidar. Ens referim al Garden de FUPAR! Just fa pocs dies que hem començat una nova col·laboració entre ambdues entitats.

Per què? Doncs perquè volem treballar plegades. Volem teixir vincles forts entre les entitats que comparteixen els mateixos valors que AlterNativa3. Aquests són, especialment, el respecte mediambiental, la justícia social i la responsabilitat econòmica, a grans trets.

Per tant, trobaràs els nostres productes de la gamma zero waste envoltats de decoració i natura, veuràs que bé es complementen! Pots acabar de completar els regalets que facis amb una tassa de bambú, amb una ampolla inox o amb un set de vaixel·la infantil biodegradable. Són genials!

A més, ens fa molta il·lusió anunciar una altra col·laboració que encetem amb la campanya de Nadal i que complementa, perfectament, la nostra gamma de producte. Ens referim al projecte de l'obrador El Rosal, que pertany al projecte social de l'Associació Alba. Potser amb aquests noms no ho situes, però si et dic la paraula "arrugats", et sona? Jo crec que sí, i si no, segur que ja has anat a fer la recerca...

Aquests espectaculars dolços nadalencs tindran un bon lloc a la nostra botiga online, perquè volem que, aquestes festes, puguis acompanyar el teu cafè de comerç just amb uns dolços realitzats per persones amb dificultat i risc d'exclusió social. No és perfecte?

I és que, al cap i a la fi, el que ens agrada a AlterNativa3 és cuidar del tot el que sigui "cuidable": cuidem de les persones (tant productores com consumidores), cuidem del nostre planeta (acomplint amb la producció i elaboració ecològica) i cuidem les relacions humanes. Resumint, creem vincles amb entitats que també cuiden. I així, anem fent una gran cadena que dona veu i importància a aquesta bogeria que s'anomena Economia Social i que volem impulsar.

Totes sabem com el sistema econòmic que impera avui en dia ens oprimeix, ens manipula i ens crea necessitats innecessàries per consumir més. Nosaltres no et direm que no compris, però sí que et direm que compris amb el cor.

Pots triar productes que són respectuosos, o pots escollir regals de petits projectes de la ciutat. Pots, també, comprar un detall a la floristeria del teu barri i aprofitar per fer un cafè a la terrassa del bar de sota (aprofita! Que han obert de nou!)

Et proposem un repte per aquestes festes del 2020 (que segurament seran inoblidables per a totes...): escull un projecte petit, que et cridi l'atenció, i investiga'l, coneix la seva història, l'equip que el formen, com treballen i a on treballen. Serà un bon treball de recerca, i segurament t'enamoris del producte que poden oferir-te. No sona malament, no? Al cap i a la fi, a qui no li agrada un amor de Nadal?

LA TEVA APORTACIÓ ECONÒMICA I LA TEVA COL·LABORACIÓ, LA BASE PER FER CRÉIXER EL PERIODISME COMPROMÈS.

#SomMalarrassa

Subscriu-te a Malarrassa

www.malarrassa.cat/fes-te-de-malarrassa

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafre, Emili Díaz, Esther Valero, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Dolores Lledó, Domènec Martínez

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
scc

DISTRIBUCIÓ

La Terrassena SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

ADHERITS A:

amic mitjans d'informació i comunicació

Finances ètiques, cooperativisme i temps de pandèmia

Domènec Martínez
soci de FIARE Banca Ètica

El divendres 27 de novembre vaig tenir l'oportunitat, en el marc de les Jornades: Terrassa cooperativa, de coordinar una taula rodona sobre finançament ètic i emprenedoria social en temps de pandèmia. He volgut recollir algunes de les reflexions compartides amb les persones de les entitats participants: l'Anna Celma de Coop 57, en Miquel Verdaguer d'ASCA (Acció solidària contra l'atur), la Bet Tena de l'Ateneu cooperatiu del Vallès Occidental i de la Miriam Maicalet del Servei d'Innovació de l'Ajuntament de Terrassa.

Primer. La COVID-19 ha fet aflorar de manera colpidora la dimensió sistèmica d'aquesta crisi. Una crisi ecològica, econòmica i social, que ha accentuat les desigualtats i les precarietats, particularment de la gent més jove. Un model de producció i de consum qüestionat per molts moviments socials i xarxes d'economia social i solidària que treballen en una altre lògica, l'economia del bé comú que situa la vida i les persones al centre de qualsevol prioritat. Impulsant el que diem un consum ètic, cooperatiu, responsable, cap a una transició de l'economia amb un fort compromís ecosocial. No estem aïllats, ho estem veient a moltes ciutats d'arreu del món.

Segon. Aquest camí no es fa fàcil. Predomina encara la lògica dominant. Fusions i concentracions de grans entitats bancàries. Més opacitat i més monopoli en perjudici de les persones assalariades (més acomiadaments i jubilacions anticipades); de les persones usuàries (més comissions i menys atenció directa al territori), i no aporten un valor significatiu a l'economia real. Els seus interessos es concentren en determinats negocis, molts d'ells de dubtosa reputació moral. Per una banda fan bandera omplint pàgines de promoció contractada (amb les entitats de l'oligopoli de les elèctriques, de les que formen part, i també amb molts dels mitjans de comunicació amb accionariat majoritari en mans dels bancs, constituint un trident molt poderós) dels discurs de les renovables, però la realitat és que el 90% del seu negoci l'ocupen els combustibles fòssils, i el comerç d'armes. Encara que a la seves campanyes de màrqueting destaquin les "emissions zero" i els "criteris de responsabilitat social corporativa" referides a les seves oficines i les memòries que fan servir als seus aparadors per omplir l'apartat de sostenibilitat. Una mena de "greenwashing" i "socialwashing" que pretén blanquejar les operacions de dubtosa ètica comercial: desnonaments, clàusules abusives, inversions majoritàries en el tràfic d'armes, indústries contaminants, i altres negocis marcats per la corrupció i el secretisme.

Tercer. És ben cert, que malgrat el desprestigi de la banca convencional derivada de la crisi del 2008, la capacitat d'expansió de la banca ètica és encara molt limitada. No és fàcil passar de la indignació al compromís, canviant de banc, i actuar amb la gestió dels nostres recursos de manera ètica i responsable. Però ho estem fent. Poc a poc i de manera coherent. El baròmetre de les finances ètiques i solidàries del 2019 indica que la banca ètica i les cooperatives de crèdit han facilitat 1.500 milions d'euros en préstecs, un 1% més que l'any anterior. També s'ha recollit un estalvi de més de 2.300 milions que representa un increment de l'1'56 %, respecte a l'any anterior.

“La capacitat d'expansió de la banca ètica és encara molt limitada. No és fàcil passar de la indignació al compromís, canviant de banc”

“Cal ara establir noves aliances i millorar la cooperació i col·laboració entre les entitats, les administracions i el sector privat”

Quart. Com hem vist amb els diferents exemples, tenim una banca ètica i unes entitats que faciliten crèdits i petits préstecs a persones i a projectes d'economia real al territori. Disposem d'un teixit molt diversificat i de gran potencialitat capaç de generar molta emprenedoria social, treballant en xarxa, i amb una nova visió col·laborativa, per compartir i rehabilitar habitatge, per enfortir cooperatives i serveis de consum responsable,

per dibuixar nous projectes mediamientals i d'energies renovables, noves formes d'inserció social i capacitat professional. Per fer créixer el comerç just, i l'economia feminista. Sectors prioritaris per la vida de les persones, no pel seu afany i l'interès lucratiu a qualsevol preu. Una economia adaptada als nous temps d'emergència social i marcant les veritables necessitats de l'agenda ecosocial. Som més resistents i resilents en temps de pandèmia.

Cinquè. Cal ara establir noves aliances i millorar la cooperació i col·laboració entre les entitats, les administracions i el sector privat. Hem de ser capaços de presentar projectes mancomunats al Fons de reconstrucció de la UE, projectes amb contingut ètic i transformador de l'economia sabent aprofitar els seus quatre enunciats prioritaris: l'enfortiment de la protecció social, la dignificació del treball, i la transformació de l'economia amb una reconstrucció verda i digitalitzada. Tindrem capacitat per presentar projectes de ciutat de gran dimensió social i capacitat transformadora? Aquesta és la qüestió que cal dirimir per part dels responsables municipals, econòmics i socials. Els grans operadors: les elèctriques convencionals, els bancs, les grans corporacions ja tenen els projectes elaborats, i estan exercint el seu poder d'influència. Com han destacats diferents observadores: el sector de l'automòbil ja té 10.000 milions assignats. La Grossa de Nadal!

Ras i curt. Cal omplir de contingut aquest enorme capital, els recursos col·lectius mobilitzats per la UE, però no per fer el mateix que s'ha fet fins ara, amb un toc "verd" i "social" i amb els mateixos protagonistes. No és el mateix impulsar projectes d'energies renovables, per posar un exemple, per part de l'oligopoli (que va imposar l'impost al sol i tot tipus d'obstacles a les renovables), que ajudar a desenvolupar una indústria disseminada en el territori on tinguin un major protagonisme entitats com Som energia, Fiare o Coop 57, i l'acompanyament d'entitats socials, ateneus i altres xarxes d'economia social. L'Ajuntament de Terrassa i la transició energètica incorporant l'eficiència energètica del parc d'habitatges, i la creació de centre de producció d'energia a tots els edificis públics i sostres industrials de la ciutat, obre un gran ventall d'oportunitats. No ens podem permetre el luxe de perdre aquest tren. Com s'ha demostrat en aquestes jornades tenim projectes compartits, tenim coneixement, tenim bones pràctiques i tenim voluntat i una actitud responsable. Ara és demà!

El paradigma interpretatiu del cooperativisme

Fèlix Pardo
@felixpardova

Quan s'analitza el cooperativisme català en clau militant i no històrica es parteix d'una hipòtesi que sobredimensiona el seu èxit econòmic i que el presenta com a una consumada alternativa econòmica al sistema capitalista. Aquesta hipòtesi es basa en tres supòsits: 1) que les mutualitats i les cooperatives són el producte de les necessitats de les classes subalternes abans que de les idees utòpiques dels pensadors socials, 2) que la cooperativa es funda en un seguit de mesures pràctiques internes a les mateixes cooperatives abans que en els marcs polítics i legislatius de l'Estat, i 3) que el cooperativisme es desenvolupa amb una coherència interna i cap a un model dominant (el col·lectivista) abans que de manera contingent segons la realitat sociolaboral i els modes de producció de determinats oficis i sectors productius.

A Catalunya podem trobar cooperatives que exemplifiquen alguns d'aquests supòsits, però la seva supervivència i desenvolupament, així com la del moviment cooperatiu, està informada per les tesis dels teòrics del cooperativisme, un tracte favorable dels poders públics i una adaptació als canvis del mercat, en particular en els moments de crisi econòmica. A títol d'exemple, podem assenyalar aquests fets:

- la influència de Robert Owen en la creació de les primeres cooperatives, com és el cas de La Societat Equitativa dels Pioners de Rochdale fundada en 1844, i de l'escola francesa de Nîmes, fundada per Charles Gide, en les fusions de les cooperatives,
- la divisió del moviment cooperatiu espanyol en grups de diferent orientació ideològica: el vinculat al moviment obrer, d'orientació socialista; el vinculat a l'Església Catòlica, d'orientació conservadora, i el vinculat a grups d'industrial i de propietaris agrícoles, d'orientació liberal.
- els esforços de cooperativistes que van ocupar càrrecs polítics, com Duran i Guàrdia a l'Ajuntament de Barcelona i Serra i Moret a la Generalitat de Catalunya, per fomentar la creació del Tercer Sector i ajudar econòmicament a les cooperatives des de les respectives administracions,
- l'augment del nombre de cooperatives a Catalunya amb la Mancomunitat i la Llei de Sindicats Agraris del 1906, la II República i la llei estatal de cooperatives de l'any 1931 i la Generalitat i la llei de Bases de Cooperació del 1934,
- la limitació del model de les cooperatives col·lectives a les cooperatives de la construcció i de rajoles, amb l'excepció de la cooperativa vidriera "Cristalerías de Mataró", el director de la qual va ser Joan Peiró, qui va ser Secretari General de la CNT.

La defensa del cooperativisme no necessita l'afirmació d'una identitat cooperativa essencialista, autofondant en la seva praxi, homogeneïtat en la seva dimensió i model i autònoma amb respecte la teoria social i les polítiques públiques. A més a més, és un error de perspectiva històrica explicar l'origen del mutualisme i el cooperativisme com a una resposta específica del moviment obrer al problema social perquè va ser una innovació del conjunt de la societat civil; no s'hauria d'ometre el fet que les cooperatives obreres van imitar experiències associatives i mutualistes de la burgesia, i que van adoptar idees del liberalisme reformista, així com del republicanisme i el federalisme que va defensar la petita burgesia. De fet l'aspecte més transcendent del cooperativisme en la vida social no és tant d'ordre econòmic sinó d'ordre cívica, ja que fomenta un nou concepte de ciutadania i de democràcia en clau econòmica que permet eixamplar les formes de sociabilitat i d'emancipació.

Les dones són aigua, són fonts de vida

Emili Diaz

Pertanyo a la raça humana, la biologia ha fet i m'ha destinat que sigui del gènere masculí, i després de 70 anys de vida vull dir, pel que he vist i constatat, el següent:

Manifesto amb ple convenciment que: "Ser home és sinònim de destrucció, mentre que ser dona ho és d'afany i voluntat de construcció i portadora de vida".

Això ho dic tot recordant la vida de la meua mare. La seva història - una persona anònima i sense estudis, discreta i grisa -, és semblant a la història comuna de moltes, de milions... I com tantes altres dones que varen ser el pilar d'una societat que avui en dia, o sigui més de vuitanta o noranta

anys després d'haver estat i viscut com autèntiques supervivents, heroïnes anònimes i silenciades, segueixen necessitant que les recordem amb manifestacions pels carrers, xarxes socials i lectures reivindicatives diverses. A veure si d'aquesta forma, l'altra meitat de la humanitat, o sigui la que formem els homes, aquesta altra meitat destructora i demolidora, pren consciència i deixa d'ocupar la butaca de protagonista de la història que no li pertany.

Crec que és del tot just que canviem la lectura de la història més recent (els últims 90 anys) del nostre imaginari col·lectiu i individual. És de justícia i els hi devem. A les dones i a les nostres mares.

→ TEATRE

Hi haurà Pastorets al Principal... si el PROCICAT ho permet

El Grup d'Amics de les Arts també prepara l'espectacle *Venim a riure, que ja toca*.

Eloi Falguera
Director i autor

Tot fa pensar que, finalment, hi haurà representacions d'Els Pastorets aquest Nadal al Teatre Principal. Amb aquesta intenció i il·lusió continuen assajant els membres del Grup de teatre de El Social, a l'espera de les mesures que adopti el PROCICAT als voltants del 19 de desembre. Fins a aquella data no se sabrà del cert si podran aixecar el teló d'una edició d'Els Pastorets, de Folch i Torres, molt especial: Aquest any arriben a la número 100. Seria una verdadera llàstima no poder-ho celebrar.

Joan Salvador, el director, ens explica que ells ho tenen tot a punt i que s'han adaptat al màxim a la situació actual: "Hem reduït la participació d'actors i actrius al mínim possible. Dels 60 que som habitualment dalt de l'escenari hem passat a només 20. Això comporta que alguns actors hagin de fer diversos personatges, com ara el Joan Roca, que farà el paper de l'Àvi i també de Getxè i Simeó". Així, només 20 actrius i actors faran un total de 28 personatges amb text. S'han suprimit tots els papers de figurants: ni pastorets i pastoretetes ni dimoniada. Tampoc hi hauran les habituals corredisses per platea.

La durada de l'obra també s'ha es-

curçat a només 90 minuts i sense mitja part. A més, excepte els personatges principals, la resta actuaran amb mascareta i només se la trauran per dir el paper: "Així ho estem assajant des del primer dia", confirma el Joan. Els assajos també els estan fent en petit comitè: només en grups de 6 persones. Tot i això, per aquesta edició del centenari tan especial, ens tenen preparada una sorpresa: un nou Sata-nàs, interpretat per Bru Figueras. També aprofitaran per presentar el logotip del centenari. La resta de celebracions les reserven per a l'any que ve.

Pel que fa a l'aforament del Principal, tot indica que estarà limitat al 50% i que, òbviament, se seguiran totes les mesures sanitàries pertinents. Tot plegat, amb la intenció que "El Nadal continuï viu" i de fer 6 representacions: 26 i 27 de desembre i 1, 2, 3 i 6 de gener. Per comprar les entrades caldrà creuar el dígit i esperar al 21 de desembre, quan se sabran les mesures dictaminades pel PROCICAT. Així, doncs, ara més que mai: molta merda, companys!

Un altre grup que prepara espectacle per aquestes festes és el d'Amics de les Arts. Maria Miralda, la directora, ens comenta que *Venim a riure, que ja toca*, constarà de diverses escenes còmiques,

■ Cara i creu. Sembla que finalment tindrem Pastorets al Principal, això sí sense figurants, però d'altra banda, aquestes festes no podrem comptar amb *El conte de Nadal* a la Santa Creu.

■ Unes festes sense *El conte de Nadal*

amb l'objectiu clar de "fer passar una bona estona... que ja toca". Les interpretaran els actors i actrius habituals del grup de teatre. La intenció és fer-ne 4 representacions dels voltants de Nadal. Si la situació ho permet, s'estrenarà el cap de setmana del 19 i 20 de desembre. Si no és possible, s'endarrerirà al següent cap de setmana, 26-27 de desembre, i s'allargarà fins al 9 i 10 de gener. Estigueu atents perquè les dates definitives sanunciaran la mateixa setmana de l'espectacle.

L'altra cara de la moneda la trobem en els grups PAM Teatre (del Casal de Sant Pere) i la Companyia 34 Passes. En el cas de PAM Teatre, fa ja aproximadament un mes que van decidir cancel·lar les representacions d'*Aquest any no fem Pastorets*, que aquesta temporada arribaven a la quarta edició. Sílvia Bartés, directora i autora del text,

comenta que es va prendre la decisió amb molta antelació davant de la incerta i complicada situació actual: "No saber quanta gent podria estar dalt de l'escenari i entre cametes o fer front a confinaments sobtats... era forçar la situació". Suspendre les representacions els comportarà perdre l'ingrés de la taquilla, que sempre és un bon ajut econòmic per a futurs projectes. Tot i això, s'ho prenen amb filosofia: "Ens ho agafem com un descans. Tot i que es farà estrany perquè, per a molts de nosaltres, el teatre també forma part del Nadal".

El conte de Nadal, interpretat per la Companyia 34 Passes al Teatre de la Santa Creu, també veurà interrompudes les seves representacions després de 15 edicions seguides. La decisió, com ens comentava fa dies en Jaume Gil, es va prendre a finals de setembre: "És una obra

que compta amb gairebé 40 actors i actrius, molts d'ells infantils, més tota la gent de la part tècnica i no volíem córrer riscos. A més, un cop muntada l'escenografia, l'espai escènic que quedava no permetia mantenir les distàncies de seguretat". Tot i això, admet que "trencar amb aquesta tradició nadalenca ha estat un cop dur per al grup". Joan Martínez, que fa el paper protagonista del Sr. Scrooge, també s'expressa en els mateixos termes: "Entenem que la situació és complicada i per això és millor no fer-la aquest any, però tampoc negaré que és una llàstima no poder fer el paper, després de 15 anys seguits. Aquest Nadal, després del dinar, ho trobaré a faltar, notaré un buit. Crec que tots a la companyia ens trobarem a faltar". La intenció és reprendre *El conte de Nadal* la temporada que ve, amb totes les forces.

COSMÈTICA DE TRINCHERAS

Esther Valero

MAQUILLATGE NATURAL (LABIAL I OMBRA D'ULLS)

- 2 cullerades de postres de mantega de cacau.
- 1 cullerada de postres de cera d'abella.
- 1 cullerada de postres d'oli de jojoba o gira-sol.
- 1 cullerada de postres de mantega de mango o karité.
- Quantitat al gust de mica grisa i òxid de ferro vermell.
- 1 gota de vitamina E.

Esterilitzar zona de treball, mans i utensilis. Fondre tots els ingredients al bany maria excepte la vitamina E i els colorants. Després retirar i separar en dos pots. En un, anirem afegint la mica grisa fins a aconseguir el color que ens agradi. En l'altre, ens farem un cacau labial afegint l'òxid de ferro fins que ens quedi el color que volem.

Si estàs interessada a aprendre cosmètica natural casolana, visita el meu web: www.cosmeticaidetrincheras.com

Apuntat al proper taller presencial a Terrassa, el 14 de desembre, on prepararem una crema de mans totalment natural. Escriu-me a hola@cosmeticaidetrincheras.com per reservar la teva plaça.

ASSESSORA
— gestió en economia social —

Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental

• Constitució de societats	• Assegurances
• Comptabilitat	• Estudis de viabilitat
• Assessorament laboral	• Gestió social
• Capitalització de l'atur	• S.L. i autònoms

Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

→ LLIBRES

Un mag de Terramar

Jordi Sellarès

Després d'obtenir un gran èxit de crítica amb les traduccions de *Els desposseïts* i *La mà esquerra de la foscor*, l'editorial Raig Verd, exigent i valenta, ha apujat l'aposta i s'ha llançat a la traducció del *Cicle de Terramar* d'Ursula K. Le Guin (1929-2018).

La primera novel·la d'aquest cicle és precisament *Un mag de Terramar*, publicada originalment el 1968. Resulta curiós conèixer, a través de declaracions de la pròpia autora, que el *Cicle de Terramar* neix a través de l'encàrrec de la seva editorial d'escriure un llibre o novel·la juvenil. Ella en un principi no ho tenia molt clar però va acabar acceptant el repte. El resultat, *Un mag de Terramar*, és un llibre que si bé sí que denota una certa lleugeresa típica de les novel·les juvenils resulta ser un llibre que realment es podria llegir a qualsevol edat. O dit d'una altra forma, i vist en perspectiva, ha estat una novel·la que ha seduït a lectors de totes les edats. Ursula K. Le Guin sempre havia estat fascinada per les històries de grans mags com Gandalf o Merlí, mags i bruixots ja ancians. Aleshores, i aquest és el fet diferencial d'aquesta novel·la, se li va acudir d'escriure sobre la joventut dels mags, sobre el seu procés de formació i maduració fins arribar a ser éssers poderosos i savis. I aquesta premissa va crear escola i ha estat homenatjada per innumerables autors i autores posteriors, com Neil Gaiman o la mateixa J. K. Rowling. De fet, la saga de *Harry Potter* s'ha considerat, per molts, deutora del *Cicle de Terramar*.

Però comencem pel principi. Què és Terramar? Un món cobert per aigua amb l'excepció d'un arxipèlag format per un munt d'illes de mides i tipologies diferents, habitades per diferents pobles i cultures, i unes illes exteriors situades en els quatre confins dels punts car-

dinals. Més enllà d'aquestes illes exteriors s'hi estén el mar insondable i desconegut, i qui sap si terres llegendàries habitades pels morts. A Gont, una illa de pastors hi trobem en Ged, també conegut com a Esparver, un noi amb un potencial molt gran que serà enviat a l'illa de Roke per aprendre els secrets i les tècniques dels mags, més enllà dels petits poders que ja podia tenir, com ara controlar fenòmens climatològics a nivell local o a controlar la voluntat de bèsties domèstiques.

Així doncs, *Un mag de Terramar* s'entén com una novel·la de creixement i aprenentatge, de superació de l'adolescència, on en Ged haurà d'aprendre, no només nous conjurs, sinó també a controlar els seus impulsos, els seus límits i les seves pors. Perquè al llarg de la història el principal rival d'en Ged, més enllà de la Ombra (ésser de la seva pròpia creació o més ben dit, invocat per error en un rampell de fatxenderia), serà ell mateix, els seus dubtes i pors, més que no pas altres mags o éssers fantàstics (que també n'hi haurà).

Tot això dota *Un mag de Terramar* d'un punt cada cop més reflexiu i introspectiu, que ens fa aturar i pensar sobre el poder, sobre qui l'utilitza i amb quines finalitats, i els límits d'aquest. I, particularment, trobo aquest un dels punts forts de la novel·la. Un altre, com no podia ser d'altra manera, és el llenguatge, ric i vibrant, traduït de forma superlativa per Blanca Busquets (com ja vam comprovar amb *Els desposseïts*).

D'altra banda, el viatge de l'Esparver a través de les illes de Terramar, on molts personatges i espais geogràfics s'esmenten de forma superficial (hem de donar les gràcies al mapa que adjunta aquesta magnífica edició) a voltes pot sobrecarregar una mica o desorientar, tot i que imagino que molts d'aquests escenaris es desenvolupen molt més a les següents entregues de la saga.

Tot amb tot, *Un mag de Terramar* és una lectura que sorprèn per la seva frescor i que ens ajuda a abstrèure'ns del nostre present incert i fosc i que es pot recomanar sense por a fallar.

FITXA BIBLIOGRÀFICA

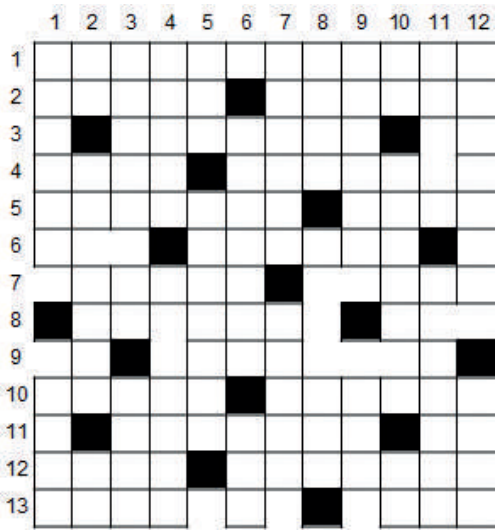
Un mag de Terramar
Ursula K. Le Guin

Traducció de Blanca Tusquets

Raig Verd Editorial,
Barcelona, 2020
222 pàgines

→ MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Entre la conducció i el capteniment, la manera d'anar fent i desfent / 2. Bèstia de penya feta d'àrids. No tocaré bé, per això em dedicaré a cuidar oques / 3. Un primer del menú. Té una retirada a en Tito, aquest ocell. Principis de declaració / 4. Company en el negoci, l'invertit. Ni per fumar ni per rosegar, són tubs per transvasar / 5. Quan l'afer afecta la norma no es pot dir que no hi hagi dret. Dolça criatura hitchcockiana / 6. Centre històric de Ribes. El traïdor del desert. A veu i a vot / 7. Estil de navegació que porta conseqüències. Se sent com un esclau, a La Caixa / 8. Per asseure-s'hi primer cal haver-ne sentat. Ingesta financera / 9. No acaba de fer el pes. Va tan beguda que cau d'esquena / 10. Castiga l'illa de l'Eco. És a la bola com a la teula la teulada / 11. A vot i a veu. Maltractament continuat al fetge. Al cor d'en Carles / 12. Angoixa bronquial. Pausa musical inversa, com la parada de Trevi / 13. Defunció amb calers pel mig. Hagiografia de senyoresteve.

VERTICALS: 1. Parent de la xinxa, el saberut. Aquest jugador de bàsquet és idèntic a en Bernat, el crític francès / 2. El millor amic del gos. Formes cefàliques dels alls. Breu fragment d'un fragment / 3. Per fer el formatge que fa ha de ser força matiner. És al mar com la piscina a la banyera / 4. Plego la faldilla que gairebé friso. Conreadors de pasta i lletra inclinada / 5. Mala dot. Trapot dir que no hi hagi dret. Marxa de Pradip / 6. Entra a Rubí. Semblaria apilada, però en realitat està obstruïda. Ara en el caos / 7. Aigua gasada, potser és que no l'has tastada. Trobis d'alguna manera les eines de fuster / 8. Truca per baix, contra el rentamans. En matèria de claror no gaire generosa / 9. Illa feta de típica fusta portuguesa. Malura de la vinya (per un blindatge del clima?) / 10. Diminutiu per excel·lència. Sembla un tumor, però és conjuntivitis. Ruc escuat / 11. Travessem de costa a costa, però no tant de pressa. Lapidació segons la versió popular / 12. Rebesàvia, que per generació és la que fa tres. Primera màquina de cosir.

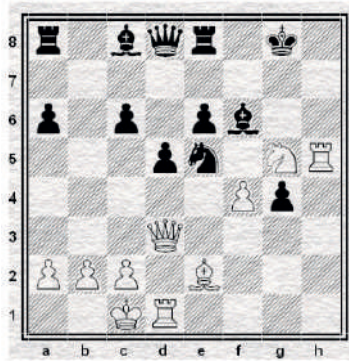

→ VINYETES

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida del campionat de Iugoslàvia de 1957, és aquesta posició en la qual el blanc va aconseguir un atac guanyador, gràcies a la situació desfavorable del rei negre. Com ho va aconseguir?

Nivell: mig

Solució: 1. Th8+! Axh8 2. Dh7+ Rf8 3. Dxh8+ Re7 4. Dg7+ Cf7 5. Dxf7+ Rd6 6. Cc4+

Victor Rivas
Tècnic de Nivell
1, Mestre Català
d'escacs.

Classes particulars i
grupals, més de 20 anys
d'experiència.
Contacte: 679 654 719
victor2315@telefonica.net

→ PERFILS: ROSA MARIA FERNÁNDEZ SANSA

■ Rosa María Fernández Sansa

PV

Llicenciada en Història de l'Art i Antropologia Cultural, la Rosa se'norgulla d'haver-se dedicat a l'educació de persones adultes, a la presó de dones de Barcelona entre altres escoles, i en Protecció de Menors.

♦ **Els teus 70 anys et permeten una visió perspectiva de llarg abast. La dimensió i acceleració dels canvis en aquest temps és vertiginosa.**

Sens dubte. Faig ràpida mirada enrere. Adolescent, vaig venir a Terrassa el 1966 amb la família. La meua germana i jo, que havíem estudiat en una escola no religiosa de Barcelona, tot i viure a Badalona, aquí vam descobrir les monges, i va ser un horror! Vam haver de portar uniforme i amb parlar a les monges amb cantarella per primera vegada. La descoberta de Terrassa va ser fatal. Fins al punt que amb el pare, amb qui teníem una relació especial, ell era anarquista i em va influenciar molt, vam fer un pacte: si passat un temps no em sentia millor aquí, em deixaria tornar amb els avis a Badalona.

♦ **Malgrat això, els valors o part dels objectius del cristianisme et porten a un primer activisme social?**

Com saps, la Dictadura es declarava catòlica, i aquesta religió d'Estat invadia tot, però amb esquerdes. A més a més, ma mare que, a diferència del pare, era creient, també em va influir. Jo em vaig apropar a la Joventut Obrera Catòlica (JOC), que ja era quelcom de polític i avançat. Però viure la contradicció entre les, diguem-ne, ensenyances de Crist i el que l'Església feia, em va portar a deixar de creure. A més, jo participava molt activament en grups de Guies escoltes on la religió no era el centre.

♦ **Després vas començar amb la militància política també.**

La primera experiència gran va ser com a estudiant de batxillerat a l'institut Ègara-Arrahona, amb les primeres protestes, recordo una marxa contra l'apujada del preu del bus. Després, la universitat. Vaig poder fer un itinerari curricular que m'interessava molt i que el model d'aquell moment permetia; però, sobretot, es podia conuiu, dialogar, descobrir la diversitat... Allà hi havia tots els partits polítics, i va venir l'època de les grans mobilitzacions contra la dictadura. Una conjuntura molt especial i contradictòria, perquè hi havia una repressió molt forta i, al mateix temps, una producció i expressió de llibertat i solidaritat també molt gran, encara que intentessin tallar-la i es fes amb molts patiments.

♦ **El 1975 et van detenir en una operació policial que va tenir molt de ressò...**

En aquest temps jo havia entrat al FAC (Front d'Alliberament de Catalunya), tot i estar molt ocupada, perquè el meu pare morí el 1974 i jo vaig esdevenir responsable de la família, amb dos germans petits, i seguia a la universitat. De fet, amb l'activitat clandestina havia de fer una mena de doble vida. Però estava d'acord amb els plantejaments polítics, creia que era necessari. El 12 de setembre del 75 ens detenen, en la mateixa operació, 13 del FAC i 12 del PORE. Tres dones.

♦ **A la presó, tota una experiència i aprenentatge de vida i polític, comentes.**

A la presó de la Trinitat érem 50 dones en un lloc per a 12. De l'ETA, del FRAP, el MIL i altres grups. Tot un món allò. Estàvem molt organitzades, feiem ioga, apreníem català, llegíem i estudiàvem; la veritat és que, malgrat les circumstàncies, ens ho passàvem bé. Era dur però hi havia la solidaritat i aquesta convivència tan enriquidora. Respectàvem les posicions polítiques de cadascuna. Vaig sortir de la presó sentint haver après moltíssim. I encara, quan pensàvem que hauríem de passar bastant de temps, la mort de Franco i els canvis van permetre que sortíssim aviat.

♦ **La sortida, una altra gran experiència, no?**

Sí, però difícil i dolorosa. Vaig trobar rebuig, gent que no et volia parlar perquè no entenia què havies fet o no estava d'acord; gent d'altres partits que et rebutjaven i t'acusaven d'entorpir les coses, amistosats que es sentien enganyades... Va ser un temps d'un cert aïllament i de recerca de camins.

♦ **En aquest punt, les primeres jornades feministes obren una nova perspectiva?**

El 1976, quan es van celebrar les primeres jornades de dones, a la Universitat, coincidí que jo hi havia tornat per acabar Història de l'Art. En el temps de militància ja havia tingut xocs i problemes pel comportament masculista dins l'organització; de fet, no deixava de ser part de la mateixa societat patriarcal i masculista. En aquestes jornades vaig veure clar que calia posar les energies en aquesta lluita, la feminista.

♦ **Vas continuar activa a Terrassa?**

Sí. Vam muntar el Grup de Dones d'Amics de les NN UU, amb activitat als barris, on es van anar constituint grups i creant xarxa, amb xerrades, debats i altres activitats. Llavors encara costava dir-se feminista, hi havia rebuig: «aquestes hippies amb faldilles llargues», que si beviem o anàvem als bars... deien. D'aquesta experiència sorgí, ja al 1986, el Casal de la Dona, del que vaig ser la primera presidenta.

“La lluita feminista és anticapitalista”

Les dones obren camí i marquen l'agenda social i política com mai abans. Una lluita que ve de lluny. La Rosa Maria Fernández Sansa va ser titular de la primera regidoria de les dones, amb el nom de Regidoria de Promoció de la Dona (1991); la primera a Terrassa i a tot l'Estat espanyol. Una fita simbòlica a la qual encara no han arribat molts ajuntament ni governs, com el de Generalitat, per als quals la discriminació de gènere i els drets de les dones són només un apartat o secció de «Família i Benestar». No és poc si es té en compte que els anys 70, legalment, la dona era considerada dependent del pare o del marit. Però encara hi ha molt a fer.

♦ **En aquest punt la Transició comença a quedar enrere. Quin balanç en fas?**

Jo ho vaig viure com un desencany. No teníem la vareta màgica, però nosaltres ja havíem defensat l'autodeterminació i la independència, entre altres propostes. Alguns pensàvem que aquell moment del canvi era el millor per avançar més. Però és clar que no érem suficients. Potser que només gràcies als passos que s'han anat fent després la societat assumeix el que abans no. Tal vegada nosaltres no enteníem el moment. En tot cas, tinc clar que el motor del canvi van ser els grans moviments, i no les elits.

“El feminisme és una ideologia d'ampli recorregut, és antifeixista, antiracista, vol el canvi social, una societat d'igualtat des del respecte a les diferències i a la diversitat”

♦ **Com va ser el teu pas a la política institucional, a l'Ajuntament, amb el PSC?**

L'alcalde Royes em va convidar a portar les reivindicacions de les dones al seu govern, intervenint des de la institució. Em va sorprendre molt, però vaig parlar, com sempre abans i després, amb les companyes feministes, de Terrassa i altres llocs. La majoria em va empenyer a acceptar la proposta, amb l'argument que si hi havia aquesta possibilitat d'influir calia aprofitar-la i no deixar passar.

♦ **Vas posar condicions? Quines?**

Sentint-me part dels col·lectius de dones, vaig plantejar uns mínims: una regidoria pròpia, amb programa, pressupost i personal suficient. Després, fins i tot, vaig estar a la Diputació, per estendre aquesta visió i model als ajuntaments de la província. La regidoria pròpia era fonamental. Ja n'hi havia prou de ser les desvalgudes del món acollides en altres serveis. Això, la Generalitat encara ho té, s'ha equivocat sempre, i ho

ha fet fatal tornant a Benestar i Família, és la mentalitat de dretes. Ignoren que les dones som el 51% de la societat.

♦ **Vas afiliar-te al PSC, un canvi gran per a tu.**

Per mi va ser una qüestió de reconeixement al partit que havia estat capaç de fer una opció com aquella. L'experiència va funcionar prou bé bastant temps, amb encerts i desencerts. Després, però el PSC va anar perdent ideologia esquerrana en general i també a Terrassa, de manera que vaig sortir. Potser no és molt ortodox això, però són els meus motius.

♦ **El balanç, en tot cas, positiu?**

Això és molt clar. Terrassa va ser la primera ciutat amb regidoria específica de Dones, amb una connexió amb el moviment i vam ajudar a la formació de grups de dones a tots els barris, i la creació del Consell Municipal de les Dones, que tampoc existia a altres municipis. Es va avançar molt. Però ja fa temps que està com encallat. Crec, que vaig estar prou temps; no pots ser-hi massa a la institució, perquè acabes desconnectant de la realitat, arribes a justificar-ho tot.

♦ **Continues vinculada al moviment feminista?**

Ara presideixo el Lobby Europeo de Mujeres de España (LEM) que forma part del European Women's Lobby (EWL), amb seu a Brussel·les, una xarxa amb més de 2.000 associacions de 30 països europeus. Treballem per influir en el Parlament Europeu i el Consell d'Europa sobre les polítiques d'igualtat.

♦ **T'atreveixes a fer un balanç global de l'avenç de les lluites feministes?**

Valoro molt la incorporació de molta gent jove en els darrers anys, la proliferació de col·lectius joves. Però falta encara més convenciment, més educació i formació. Només cal veure les violències masculistes, i es fa molt poc per eradicar-les, com també evidencia la utilització del cos, la tracta de dones, la prostitució, violacions, ventres de lloguer. La mirada des de la Justícia no creu en les dones.

♦ **Per acabar, creus que en el capitalisme les dones poden ser lliures?**

Ni les dones ni ningú. La lluita feminista, si no és anticapitalista no és feminista. El feminisme és una ideologia d'ampli recorregut, i és anticapitalista, antifeixista, antiracista..., el feminisme vol el canvi social, una societat de benestar per a tothom, d'igualtat des del respecte a les diferències i a la diversitat.

Pep Valenzuela